

Ernsts Modersons

VELNA VALGOS

VELNA VALGOS

Mācītāja A. Dombrovska 1931. g.
tulkojuma rediģēts izdevums.

Izdevusi Latvijas Bībeles Biedrība
filoloģiskā redakcija: M. Šūmane
teoloģiskā redakcija: G. Kalme

Rīga 1991

TULKOTĀJA PRIEKŠVĀRDS

Gadus četrus atpakaļ biju jau nodomājis tulkot E. Modersona grāmatu latviešu valodā. Baidījies tikai izdarīt ko nevajadzīgu. Tādēļ, kaut gan atļāuju grāmatas tulkošanai biju no autora dabūjis, darbu tomēr nesāku.

Pēdējos gados esmu guvis daudzus novērojumus, kas mani spieda ķerties pie grāmatas tulkošanas un izdošanas.

Arī vairāki darba biedri, pamatojoties uz saviem piedzīvojumiem, ir mani uz to pamudinājuši.

Mūsu mazajā Latvijā esam samērā bagāti ar pareģiem, zīlniekiem un apvārdotājiem. Tāpat okultisma mācības un nodarbošanās ar spiritismu nav mums sveša lieta.

Viss, ko E. Modersons sastapis vācu tautā un par ko viņš savā grāmatā stāsta, pilnā mērā sastopams arī pie mums.

Lai Dievs piešķir grāmatai ceļu latvju tautā, ka tā varētu nest svētību, pasargāt dvēseles no velna valgiem un saistītiem līdzētu atraisīties.

Maijā, 1931. gadā Opekalnā, c. Api.

A. Dombrovskis.

PRIEKŠVĀRDS

Ar šo rakstu nedomāju sniegt zinātniskus pētījumus tumšajā okultisma pasaulē. Mana vēlēšanās vispirms ir palīdzēt dvēselēm, kuras, pateicoties dažādām burvībām, nokļuvušas velna valgos un nezina, kā no tiem atsvabināties. Labprāt gribu tiem palīdzēt, dot padomu un rādīt ceļu uz brīvību.

Tāpat gribu pakalpot arī tiem, kuri atrodas velna valgos, bet paši to nemaz nezina. Tiem es vēlētos apgaismot un rādīt, ka nodarbošanās ar kāršu likšanu, pareģošanu, apvārdošanu, spiritismu, hipnotismu un magnetopātiju ir savienota ar ļaunām sekām.

Gribu viņos modināt ilgas atsvabināties no tumsības varas.

Treškārt, vēlos kalpot tiem, kuri aicināti kopt dvēseles un sludināt Dieva vārdu. Daudz par maz tiem runāts par tik izplatīto burvības grēku. Še meklējams iemesls, kādēļ tik daudzi nevar atrast ceļu uz ticību un mieru.

Lietas apgaismošanai ļāuju, lai runā liecinieki no saviem piedzīvojumiem.

Personīgo piedzīvojumu liecības ir vairāk nekā faktu zināšana.

Toreiz, kad rakstīju par augšminētiem jautājumiem, iespiedu rakstus savā nedēļas laikrakstā "*Heilig dem Herrn*" — saņēmu daudz vēstules, kuru rakstītāji sacīja, ka tikai tagad sapratuši, kādēļ dzīvē nevarējuši tikt uz priekšu.

Vēlētos, kaut arī šī grāmata nestu cilvēkiem svētību un gaismu tumsībā, ka dvēseles sarautu savas saites un iemantotu Dieva bērnu jauko mieru!

1924. g.

E. Modersons.

IZDEVĒJA PRIEKŠVārDS

Vācu garīdznieks, evaņģēlists un rakstnieks Ernsts Modersons (1870. g. 14.02. — 1948. g. 02.02.) cēlies no senas Vestfālenes amatnieku dzimtas. Sava mūža lielāko daļu saistījis ar Evaņģēliskās alianses darbu Badblankenburgā. Kā sludinātājs apceļojis Vāciju, Holandi, Dāniju, Zviedriju, Poliju, Ungāriju, Šveici, arī Latviju. Populārs bijis viņa nedēļas izdevums "Svēts tam Kungam". E.Modersona stingro kristīgo stāju nespēja mainīt pat nacistu vajāšanas. Viņš atstājis bagātu literāro mantojumu — 260 grāmatas, brošūras un rakstus. Viņa darbi tulkoti vairāk kā simts valodās. Līdz pirmajam pasaules karam E.Modersona darbu tulkojumus latviešu valodā izdeva K.Paucīša apgāds Limbažos ("Vergi vai uzvarētāji?", "Dievišķās tekās" un citas) un J.A.Freja apgāds Rīgā (piemēram, "Kādēļ tas Kungs vēl nenāk?"). 1931. gadā klajā nāk mācītāja A.Dombrovska tulkotā grāmata "Velna valgos", kuru E.Modersons uzrakstīja 1924. gadā.

Šī grāmata liek domāt par negatīvo garīgo realitāti, kuru Bībele dēvē dažādos vārdos: velns, Belcebuls, čūska utt. Daļai lasītāju šie apzīmējumi varbūt asociējas ar pamuļķo latviešu tautas pasaku velnu, kuru vienmēr izdodas piekrāpt un uzveikt. Daudziem pazīstami buramvārdi, kuri patreiz tiek popularizēti caur atsevišķiem periodiskiem izdevumiem (pēc Latvijas Padomju enciklopēdijas datiem arhīvā ir 54500 šādas maģiskās formulas). Iespaidu atstājušas arī tās Austrumu reliģiskās un filozofiskās mācības, kuras ļaunumu uztver tikai kā zemākas pakāpes labumu. Šīs mācības neatklāj to pārdabisko personu, kura izraisa postu, savu dabu paslēpjot valdzinošā ietērpā un maskējoties ar bezvārdu garīgumu. (Visi ceļi gan vedot uz Romu, tomēr ne visas tekas aizved pie Dieva. Tāpēc, piemēram, vācu tehnisko zinātņu profesors Verners Gits lūdza VFR kancleru H. Kolu izdot likumu, ka uz okulta rakstura iespieddarbjiem, tāpat kā uz cigarešu paciņām par smēķēšanas kaitīgumu, jābūt brīdinājumam no iespējamām sekām — depresiju, baiļu sajūtām, psihozēm, murgiem, pašnāvības domām, kas ir maksa par eksperimentēšanu ar okulto.) Drošākais atrisinājums rodams brīvu darošajā spēkā, kuru Kristus piedāvā katram, kas, nožēlojis pagātņi, grib uzticēt Viņam savu nākotni. Tas nenozīmē, zaudēt individualitāti un brīvo gribu. Jēzus sevi neuzspiež, bet mīlestībā aicina. Viņš, atšķirībā no ļaunā, neiekaļ važās, bet dara brīvu. Ja kaut viens lasītājs savu meklējumu krustcelēs sastapsies ar Kristu kā dzīvi radikāli mainošu realitāti, tad būs arī šīs grāmatas publicēšana attaisnojusies.

V. Tēraudkalns.

KĀ ES TO SAPRATU

Vispirms pastāstīšu, kas mani ierosināja uzrakstīt par saviem pieredzējumiem.

Pirms vairākiem gadiem, kad dzirdēju evaņģelizācijas sapulcē mācītāju Šrenku, kurš runāja par buršanas grēku un par Dieva Vārda nelietīgu izmantošanu tajā, domāju:

"Kādēļ viņš par to tik daudz runā? Tādas lietas taču vairs nenotiek! Vai tad mūsu laikos varētu ticēt buršanai un apvārdošanai? Mūsu gaisajos laikos nav vairs vietas māņticībai."

Dvēseļu kopšanas darbu strādājot, es drīz vien pieredzēju pretējo. Tā kā ceļojošam evaņģelistam biežāk nekā draudzes mācītājam jāstrādā dvēseles kopšanas darbs, pie manis nāca daudz cilvēku, kuri žēlojās, ka viņus moka ļaunas zaimošanas domas. Viņiem uzmācās domas, kuras viņi negribēja domāt un kuras nenāca no viņu pašu sirds. Esot tā, it kā svešs spēks liktu šīs domas domāt, it īpaši pret Svēto Garu. Svešas domas uzmācoties arī tad, kad viņi grib Dievu lūgt vai lasīt Bībeli, vai iet uz dievkalpojumu. Ar šiem cilvēkiem aprunājoties, uzzināju, ka viņi bērnībā vai jaunībā tikuši apvārdoti. Sapratu, ka tas ir tas pats jautājums, par kuru runāja mācītājs Šrenks.

Šādi pieredzējumi atkārtojās bieži, un acīm redzami tajos bija kāda iekšēja sakarība. Piemēram, pārliecinājos, ka pēc apvārdošanas seko zaimošana. Līdz ar to, dzirdot atzīšanos zaimošanā, jau zināju, ka cilvēks ticis apvārdots. Tāpēc nemaz vairs tālāk nejautājot, droši teicu:

"Jūs esat apvārdots."

Parasti pēc tam sekoja izbailes un pārsteigums, kā es to zinu. Paskaidroju, ka dvēseles kopšanas darba pieredze mani ir pārliecinājusi, — zaimošana arvien ir sekas buršanas grēkam, arī apvārdošanai.

Dažreiz cilvēki sāka noliegt teikto. Ieteicu pavaicāt mātei, vai nav notikusi apvārdošana. Gandrīz vienmēr noskaidrojās, ka cilvēks tiešām ir ticis apvārdots.

Dažos gadījumos vecāku nāves dēļ to nebija iespējams noskaidrot. Citreiz māte apgalvoja, ka apvārdošana nav notikusi. Tomēr sakarību zaimošanai un apvārdošanai esmu tik bieži redzējis, ka par tās patiesumu esmu pārliecināts arī tad, kad šo sakarību ar fakta palīdzību nav iespējams pierādīt. Turklāt, ja nav apvārdojusi māte pati, tad to varēja izdarīt kāds cits, vēlēdamies bērnam palīdzēt tapt veselam.

Šo nopietno pieredzi papildināja jauni pieredzējumi. Tiku runājis ar cilvēkiem, kuri meklēja dvēseles mieru. Ieteicu patverties ticībā pie Pestītāja. Tomēr šo cilvēku pūles un lūgšanas bija veltīgas. Viņi nespēja iemantot ticību; kāds spēks viņus no tā atturēja. Meklēju cēloni cilvēku nespējai ticēt un iemantot dvēseles mieru. Ar šādiem cilvēkiem bija izdarīta vismaz riebšana, turklāt ievēroju, ka viņi paši bija savaldzinājušies ar šīm lietām.

Līdzīgi pieredzējumi notika bieži, un es ieguvu stingru pārliecību, — ar apvārdošanu saistītajiem grūti kļūt ticīgiem. Apvārdošana kavē atgriešanos.

No vēroju, ka tās pašas parādības iestājas arī tad, ja cilvēks, vai nu pats pareģošanai tic vai nē, pūlas uzzināt nākotni pie pareģa.

Nekad neaizmirsīšu gadījumu Bībeles kursos. Kāds jauns cilvēks visā nopietnībā gribēja atgriezties. To lika darīt gan viņa kristīgo vecāku priekšzīme, gan paša saprastais par atgriešanās nepieciešamību. Es viņam rādīju ceļu uz ticību, kopīgi ar viņu lūdzu, bet tas nelīdzēja. Atkārtojām savas sarunas, bet viss bija veltīgi. Tad lūdzu kādu pieredzējušu brāli palīdzēt. Nekas nemainījās. Arī

trešais pieaicinātais brālis nevarēja palīdzēt. Beidzot jautāju, vai jaunais cilvēks nav licis sevi apvārdot. Viņš to noliedza. Viņa vecāki — ticīgie — nekad nebūtu pieļāvuši to. Uz jautājumu, vai pats nav kādreiz nodarbojies ar pareģošanu, viņš atbildēja, ka vienu reizi, būdams students, joka pēc bija aizgājis pie kāršu licējas un licis sev pareģot nākotni. Norādīju, ka tas ir iemesls, kāpēc viņš nevar tikt pie ticības, jo atrodas ļauno spēku varā. Viņš nepiekrita skaidrojumam; pamācīt sevi viņš neļāva un, neatradis mierinājumu, aizgāja.

Šī pieredze bija tāda, ka es, tāpat kā mācītājs Šrenks, arī sāku runāt par velna valgiem. Pie manis uz pārrunām ieradās daudz cilvēku, kuri atradās grēka valgos.

Uzskatīju par pienākumu izdot arī savu laikrakstu par šiem jautājumiem. Pēc tam saņēmu daudz atzīšanās vēstuļu.

Tā, pateicoties savam dvēseļu kopšanas darbam, zinu, cik liels ir mūsu tautā burveklību grēks, cik daudz cilvēku atrodas šajā grēkā — saistībā ar sātanu.

Es tikai brīnos, kāpēc par to nerunā visi garīdznieki, kāpēc par šiem jautājumiem netiek vairāk runāts priekšlasījumos un dažādos rakstos.

Ir veseli apvidi, kuri atrodas zem maģijas grēka lāsta un kuros medicīnas vietā meklē un atrod apvārdošanu. Ja kāds, piemēram, grib tikt vaļā no kārpām vai arī izārstēties, tad — neiet vis pie ārsta, bet uzmeklē kādu vīru vai sievu, kas "to spēj", kas "prot apvārdot un ārstēt". Ja šādā veidā ir saņemta palīdzība, tad cilvēks domā, ka tas ir bijis kas labs. Tā cilvēki notikušo skaidro īpaši tajos gadījumos, kad apvārdošanā ir ticis lietots Dieva vārds. Vēl citi uzskata, ka šāda ārstēšana ir pat laba un svēta. Tā uzskata ne tikai tie, kuri ļāvuši sevi apvārdot, bet arī tie, kuri nodarbojas ar dažāda veida maģiju: pūšļošanu, vārdošanu, ieskatīšanos, apvārdošanu, riešanu, buršanu, pareģošanu u.tml. Tie, kuri nodarbojas ar maģiju, apgalvo, ka lieto Kristus apustuļu "ārstēšanas" līdzekli, kā arī to, ka tie, kuri nostājas pret maģiju un uzskata to par grēku, paši, tā runādami, grēkojot.

Nopietni atgādinu, ka apvārdošana ir sevišķi liels grēks; tas ir fakts, kurš izslēdz no debesīm, ja nenotiek patiesa atgriešanās. Tas, ka, piemēram, apvārdošanas grēks tiek parādīts kā nekaitīgs un pat kā Bībelē minēts līdzeklis, tiešām ir velna meistarstiķis.

Iepriekšminētā dēļ sajutu iekšēju vēlmi savus pieredzējumus un novērojumus darīt zināmus, lai citiem varētu palīdzēt. Daudziem nav pat nojausmas, kādēļ viņu dzīvē uzrodas savādi notikumi un kādēļ viņiem dzīvē nav ne prieka, ne iekšēja miera. Viņiem saku: "Redziet! Kamēr nenotiks atgriešanās, kamēr par grēku netiks atzīta vārdošana, tikmēr nebūsiet brīvi no sātana valgiem."

Vēlos pakalpot arī tiem, kuri ir aicināti būt par dvēseļu ganiem un kopējiem. Viņi nerunā un dažkārt izvairās runāt par to, cik daudz samaitāta spēka slēpjas grēkos, līdz ar to daudzi neiedomājas, ka tā rodas lāsts un ietekme, kuras dēļ viņi cieš.

Ne visai labprāt rakstu par šiem novērojumiem un pieredzējumiem. Zinu, ka ar to notiek ielaušanās sātana valstībā. Viņš tik lēti neļaus par to tieši un skaidri rakstīt. No pieredzes zinu, ka velns dara visu, lai kavētu Dieva vārda sludināšanu. Bieži tieši tad, kad gribu doties evaņģelizācijā, jūtos saslimis vai arī kāds no maniem mīļajiem ir slims. Jo vairāk šādu šķēršļu, jo vairāk no darba, kuru pūlas aizkavēt velns, ir sagaidāma svētība. Katra evaņģelizācija taču ir kara gājieni ienaidnieka varas valstībā. Ienaidnieks pūlas, lai šajā gājienā kavētu gūt uzvaru.

Kādā sapulcē, kuru reiz noturēju mežā Vasarsvētkos, trīs runātāji runāja par vārdiem "Kad Svētais Gars nāks, tad tas pārliecinās pasauli...".

Pirmais runāja par "Grēku, jo tie netic...".

Otrais — par "Taisnību, jo es aizeju pie Tēva...".

Man bija jārunā par " ... sodu, ka šīs pasaules kungs ir notiesāts". To dariju, ar sevišķu sajūsmu apliecinādams, ka Pestītājs Golgātā velnam varu atņēmis un kā velns, šīs pasaules valdnieks, ir uzvarēts un notiesāts.

Ak, vai! Par ko pārvērtās mana nākamā nedēļa! Izcīnīju vairākas kārdināšanas. Paldies Dievam, ka Viņa žēlastības pietika, lai mani pasargātu, kaut gan man klājās grūti.

Kādus tik līdzekļus velns nelietoja! Tad sapratu, — ja runā par velna notiesāšanu un uzvaru pār viņu, tad seko sastapšanās ar viņu pašu. To es gribu liecināt arī šajā rakstā.

Sirsnīgi lūdzu tos, kuri spēj Dievu lūgt, lai mīlestībā par mani aizlūdz, ka ienaidnieks nespētu man atriebties par šo rakstu, kurā vēlos rādīt, ko Bībele saka par buršanas grēku, kā tas notiek un ka iespējams no sātana varas un valgiem atsvabināties.

KO SAKA SVĒTIE RAKSTI

Par šo jautājumu Svētie Raksti runā vairākās vietās. Nozīmīgākā no tām, kuru lietderīgi ievērot, ir 5. Mozus grāmatas 18:9-14. Tajā Dievs norāda Izraēlam, kā jāizturas, kad viņi ieies Kanaanā:

"Kad tu nonāksi tanī zemē, ko tas Kungs, tavš Dievs, tev dos, tad nemācies darīt pēc šo pagānu negantībām. Lai tavā starpā netiek atrasts, kas savam dēlam vai savai meitai liek iet caur uguni, neviens zīlnieks, ne burvis, ne pūšlotājs, ne riebējs, ne pesteļu cienītājs, nedz miroņu vaicātājs. Jo visi, kas to dara, tam Kungam ir negantība, un šīs negantības dēļ tas Kungs, tavš Dievs, tos izdzen tavā priekšā. Bezvainīgam tev būs būt tā Kunga, sava Dieva priekšā. Jo šīs tautas, ko tu izdzeni, cienī burvjus un zīlniekus, bet tev tā neklājas, tev tas Kungs, tavš Dievs tā nav devis."

Tas ir vesels grēku saraksts. Tas paver skatu briesmīgajā burveklību pasaulē. Saprotams, ka Dievs noteikti un skaidri aizliedz nodarboties ar tām. Vispirms sacīts, ka Izraēla bērnu vidū nedrīkst atrasties tāds, kas savam bērnam liek iet caur uguni.

Tās zemes iedzīvotājiem bija briesmīga paraša — upurēt bērnus elku dievam Moloham. Upurēti tika pirmdzimtie. Elkdievības statujai bija caurs vidus, kurā varēja iekurt uguni. Uz šīs elkdievības sakarsētajām rokām uzlika upurējamo bērnu, un viņš briesmīgās mokās mira. Kāds briesmīgs grēks — Dieva dāvanu — bērnu — varmācīgi upurēt kādam elku dievam. Šādi dievkalpojumi par šo jautājumu, protams, dabiskai cilvēka sirsdzīvei ir pretīgi, bet Izraēlā tie tomēr nebija retums. Par to lasām 2. Ķēniņu 17:17.

Tā stāsta par brīdi Izraēla vēsturē, kad savu pārkāpumu dēļ viņi tika aizvesti asīriešu gūstā.

Tur ir sacīts:

"Tie lika saviem dēliem un savām meitām iet caur uguni un devās uz zīlēšanu un vārdošanu un pārdevās ļaunu darīt tā Kunga priekšā — Viņu apkaitinādami."

Šos netikumus piekopa visā jūdu tautas zemē. 2. Ķēniņu 23:10 redzams, ka Jonas un Jūdas "sagānīja arī Tovetu Inoma bērnu lejā". Tā bija Moloha bilde ("ka neviens savam dēlam vai meitai neliktu iet caur uguni Moloham"), kurai tika upurēti bērni.

Pēc 2. Ķēniņu 16:3 Jūdas ķēniņš Ahass "lika savam dēlam caur uguni iet pēc pagānu negantības, ko tas Kungs Izraēla bērnu priekšā bija izdzinis".

To pašu lasām par Manas, dievbijīgā ķēniņa Hiskijas dēlu:

"Un viņš lika savam dēlam iet caur uguni un cienīja zīlēšanu un vārdošanu, un pieturēja pūtējus un burvjus; un darīja daudz ļauna priekš tā Kunga acīm, Viņu kaitinādams." (2. Ķēniņu 21:6)

Bērnu upurēšana pie mums vairs nenotiek. Bet tomēr dažādas vecas pagānu ieražas tiek bieži cildinātas un popularizētas, koptas, pat neapzinoties, ka tā atgriežamies pagānismā.

5. Mozus 18 lasām tālāk par tā laika buršanas grēku. Kādā Bībeles vārdnīcā teikts:

"Pareģi, dažādi zvērēdami un visādus līdzekļus izmantojot, pūlas ar varu iespieties garu pasaulē, stādamies sakaros ar ļauniem, velnišķiem spēkiem."

Kā radās pareģošana? Cilvēku sirdīs slēpjas ilgas pavērt noslēpumaino aizkaru uz viņpasauli. Katrs vēlas uzzināt Dieva prātu par savu nākotni, lai pēc uzzinātā rīkotos pareizi. Dievs uz šo vēlēšanos atbild caur Savu Vārdu un Garu. Nepieciešamo par nākotni un viņpasauli atklāj Dieva vārds.

Par pestīšanas nepieciešamību mums runā Bībele. Tas, ko Bībele mums saka, ir kas vienreizējs. Mēs zinām, ka mēs kā Dieva bērni esam arī Dieva mantinieki un būsīm Kristus līdzstrādātāji, ja ticēsim, ka būs Jauna debess un Jauna zeme, kur Dievs mājos savējo vidū.

Bet cilvēks nav mierā ar to, ko Dievs saka un atļauj zināt. Cilvēks grib zināt vairāk. Ja Dievs šo vēlmi neizpilda, — cilvēks sāk pats pūlēties ielauzties nākamības noslēpumos, kaut arī tas ir pret Dieva gribu. Par jebkuru cenu un katrā ziņā viņš grib uzzināt, ko nesīs nākotne un kas sagaida viņpasaulē. Ja cilvēks grib zināt, kādu soli spert dzīvē, Dievs ar svēto Garu pamācis. Ar Svēto Garu Viņš rada skaidrību un atbild uz cilvēka grūtajiem dzīves jautājumiem, pamāca, kas darāms izšķirošā brīdī. Dieva vadība iemantojama tikai tad, ja mēs esam tapuši par Viņa bērniem. Ir sacīts:

"kurus Dieva Gars vada, tie ir Dieva bērni."

Dieva bērnu vēlēšanās un viņu vadīšana ir saskaņā. Bet cilvēks neatsakoties ne no kā un netopot par Dieva bērnu, grib saņemt Dieva gādību un vadību. Tā cilvēks, negribot izpildīt noteikumu — kļūt par Dieva bērnu, patiesībā atsakās no Viņa vadības un meklē citus ceļus.

Kad cilvēks nesaņem savu iegribu un ziņkārības piepildījumu, viņš pūlas to saņemt pie pareģiem. To, ko Dievs atsaka, sātans caur pareģiem pasniedz.

Dažādām tautām pareģošana laika gaitā ir izveidojusies dažāda. Pareģošanas pamatatziņa, — dievi pārzin nākamās lietas un ir ar mieru tās pavēstīt cilvēkam, kuram jāprot pareizi dievus izprašāt vai iztulkot viņu parādītās zīmes.

Pagāniskā pasaule atrodas tumsības varas iespaidā, tā nav iedomājama bez velnišķo spēku līdzdarbības un izpaušanās pareģošanā.

Lai pareizi tiktu novērtēta pareģošana mūsdienās, jāzin, kā tā notika senatnē. To uzzinot, būs skumji, secinot, ka sensejie pareģošanas paņēmieni un līdzekļi tiek izmantoti arī pašreiz — "gaišajos laikos".

Senāk pareģoja ne tikai ar vārda vai cilvēka palīdzību, bet tulkojot arī dažādas zīmes.

Ar vārdu pareģoja personas, kas bija mantojušas iespēju ielūkoties neredzamajā pasaulē un tā varēja uzzināt dievu prātu par nākotni. Viņi tiešām prot ar reibinošām vielām radīt ekstāzei līdzīgu krampjveidīgu stāvokli, kuru paši dēvē par atrašanos "augstākas gaismas" stāvokli. Ar

pareģošanu parasti nodarbojas sievietes, kuru dvēsele liekas īpaši piemērota šai nodarbei. Arī mūsdienās lielākā daļa mediju ir sievietes.

To, ka ar pareģošanu nodarbojas cilvēki, kurus nevada Svētais Gars, rāda Apustuļu 16. Pāvils redzēja, ka kalpones — zīlnieces — vadonis ir melu tēvs. Tādēļ viņš uzstājas pret garu, kaut arī sieviete teica:

"Šie cilvēki ir tā Visaugstākā Dieva kalpi, kas jums sludina pestīšanas ceļu."

Pāvils tomēr saprata, ka sievietē mājo dēmons. Sātans drīz vien atriebās un sarīkoja nemierus, kuros Pāvilu un Siļu piekāva līdz asinīm, apcietināja un iemeta cietumā.

Viens no senākajiem pareģošanas veidiem ir bijusi cilvēka — medija — atdošanās noslēpumainajiem spēkiem, lai ar to palīdzību paustu nākotni.

Cits ļoti izplatīts pareģošanas veids ir bijusi dažādu zīmju un parādību tulkošana. Lai paredzētu nākotni, prasīja pēc zīmju parādīšanas. Šāda veida pareģošana attēlota Hozejas 4:12:

"Mana tauta prasa padomu savam koka tēlam un liek tam pateikt nākotni."

Koku uzrunāšana notika šādi: zemē nometa spieķi un pēc tā nokrišanas stāvokļa kaut ko secināja. Līdzīga šādai koka uzrunāšanai ir kāršu likšana, naudas gabala pasviešana u.tml. Zilēšana var notikt arī ar biķeri, glāzi, kannu utt.

"Vai šis nav tas, no kā mans Kungs dzer? Un no tā viņš mēdz paredzēt." (1. Mozus 44:5)

Mūsdienās notiek kaut kas līdzīgs — skatīšanās ūdens glāzē, alvas liešana vecā gada vakarā u.tml. Senos laikos prata arī veikli izprašnāt mājas garus. Kā tas darīts, tagad nav zināms.

Mūsdienās dažkārt par pareģi, dažkārt pat ticīgi, ņem Bibli. Vispirms iedomājas lappusi un teksta atrašanās vietu, kas tiks uzskatīts par atbildi nodomātajam jautājumam. Tad "uzsit" Bibli.

Izlasot nodomāto vietu, cilvēks mēģina atminēt tajā iepriekš gaidīto atbildi. Tāpat izmanto arī dziesmu grāmatu. Tā rīkojoties, cilvēks neievēro otrajā bauslī teikto:

"Tev nebūs tā Kunga, sava Dieva, vārdu nelietīgi valkāt, jo tas Kungs neatstās nesodītu, kas Viņa vārdu nelietīgi valkā."

Nākotni mēģina pareģot, arī novērojot, pētīt un skaidrojot dažādas laika zīmes. Galvenokārt novēroja Sauli un Mēnesi. Arī pārkonam un zibenim bija piešķirta sava jēga, īpaši zibenim skaidrās debesīs. Pēc pareģu domām mākoņu formai, to izveidotajam attēlam arī ir sava nozīme.

Mūsdienās vēl arvien ir izplatīta pareģošana pēc zvaigžņu stāvokļa — horoskopiem. Šādā zilēšanā parasti norāda arī laimīgās dienas un dienas, kad jābūt īpaši uzmanīgam. Pat garīgi attīstītu un izglītotu cilvēku vidū ir sastopami tādi, kuri negrib uzsākt jaunu darbu pirmdien vai piektdien, jo šīs dienas esot nelaimīgas. Turpretim otrdienās un ceturtdienās uzsāktie darbi izdodoties labi.

Senāk par Dieva sūtņiem uzskatīja putnus. Pēc viņu lidojuma un balsīm noteica dažādas lietas.

Tad, kad vēl pastāvēja upurēšana dieviem, skatījās, kādas ir upurējamā dzīvnieka aknas, kāda liesma ir upura sadedzināšanas laikā, kādi ir upura pelni u.tml.

Dažos gadījumos par īpašu zīmi uztvēra gan kādu nejauši sastaptu cilvēku, gan pat nošķaudīšanos. Piemēram, ir zināms, ka Napoleons un

Voltērs, neraugoties uz savu labo izglītību, ir baidījušies no putnu kliegzieni.

Ja mums jautātu, vai mēs esam brīvi no mānīcības, tad būtu jāatzīst, ka lielākā vai mazākā mērā vēl joprojām esam mānīcīgi, vēl joprojām Sātans mūsos redz stiprus savus atbalstītājus.

Daži piemēri no mūsdienām. Cilvēki baidās no pūces kliegziena, jo uzskata to par nāves vēsti. Daudzi saka, ka, ja no rīta pirmo satiek sievieti, diena būs slikta, bet, ja vīrieti, — laba. Pat kaķim un zaķim, kas pārskrējis pāri ceļam, ir sava nozīme. Savukārt, ja cilvēks kaut ko stāsta un nošķaudās, tad tas liecinot par runātā patiesumu. Gan par iepriekšminētajām un vēl daudzām jo daudzām zīmēm mēdz teikt, ka tas kaut ko nozīmē.

Plaši izplatīta ir arī sapņu skaidrošana. Tā tas ir arī šobrīd. Ar sapņu tulkošanu ir jābūt īpaši uzmanīgiem. Caur sapni uz cilvēku. Bībelē minēta vesela virkne šādu piemēru. Jāzeps, cietumā atrazdamies, izskaidro dzērienu devējam un maizes cepējam viņu redzētos sapņus, kā arī sapni par govīm un vārpām.

Cilvēks bieži uztic nesaprastā sapņa skaidrojumu pareģotājam. Maz ir tādu cilvēku, kuri kādreiz nav lietojuši kādu no sapņu grāmatām. Šo grāmatu autori cenšas skaidrot visus sapņus bez izņēmuma. Arī viņi ir sava veida pareģi.

Senatnē sapnis tika uzskatīts par sevišķi svarīgu zīmi nākotnes paredzēšanai, tāpēc cilvēki centās arvien kaut ko nosapņot. Lai tas izdotos, gāja gulēt uz kapiem, lietoja dažādus pašapreibināšanās līdzekļus.

5. Mozus 18 stāsta par vārdotājiem un miroņu izvaicātajiem. Pie šiem pieminētajiem nosaucami arī tie, kuri dala dienas labajās un sliktajās dienās. Dienu dalījumu nosaka pēc zvaigžņu stāvokļa. Senie romieši, piemēram, dalīja dienas melnajās jeb nelaimīgajās un baltajās jeb laimīgajās.

Arī jūdiem bija zināmas labās un ļaunās dienas. Pie mums vēl tagad, kā jau iepriekš minēju, baidās no nelaimīgajām dienām — pirmdienas un piektdienas. Par īpaši nelaimīgu dienu uzskatīja piektdienu.

Šāds uzskats varbūt ir saistīts ar Lielo Piektdienu, kad Jēzu sita krustā. Vai kristiešiem nevajadzētu šo dienu uzskatīt par laimi nesošu, jo tajā tika pabeigts pasaules pestīšanas darbs? Caur Kristus nāvi esam mantojuši grēku piedošanu un mūžīgo dzīvību.

Nelaimīgo dienu skaitā ir arī "nelaimīgais "13"". Daudzi baidās no šī skaitļa. Viesnīcās dažkārt velti meklēt istabu ar šo numuru, īres namos nemēdz būt dzīvoklis ar šo numuru, bet pilsētā varētu nebūt nams ar šo numuru.

5. Mozus 18 ir runāts par burvjiem. Buršanai un pareģošanai kopīgs ir no Dieva atkritušais cilvēks, kas ar Dieva aizliegto līdzekļu palīdzību pūlas izzināt un darīt lietas, kas cilvēkam ir nolietas.

Caur buršanos cilvēks grib ielauzties garīgajā pasaulē. Buršanās sākumā burvis pūlas sev iegūt spēkus un varu, kas iet pāri Dieva noteiktajam mēram. Katra buršanās ir pret Dieva gribu. Tā nav Dieva valstības stiprināšanai un nav Dievam par godu. Buršanās ir tikai patmīlības apmierināšana. Līdz ar to spēki, kas piedalās buršanā, nav gaismas spēki. Tie ir tumsības spēki. Pāvils saka, ka "tas notiek pēc sātana spēka ar visādu viltības varu un viltības zīmēm un brīnumiem" (2. Tesalonīkiešiem 2:9).

Sātaniskie spēki labprāt atļauj sevi kādu laiku izmantot. Tiem, kuri viņus meklē, viņi arvien ir ar mieru pakalpot. Velni, tāpat kā eņģeļi, ir kalpojoši gari. Ja eņģeļi tiek sūtīti kalpot tiem, kuri ir ar Dievu un kuri iemantos mūžīgo dzīvošanu, tad velni kalpo tiem, kuriem ir ceļš uz pazūšanu.

Apustulis Pāvils:

"Ar visādu pievilšanu un netaisnību pie tiem, kas pazūd..." (2. Tesalonīķiešiem 2:10).

Dievam nepatīkami ir ne tikai buršanas līdzekļi, bet arī pati nodarbošanās ar to, kā arī ar buršanos panāktais. Viss, kas saistīts ar buršanos, ir Dievam nepatīkams. Buršanās visos gadījumos ir tumšo spēku darbs, ļaunums. Tā tas ir arī tad, kad ļaunais it kā neko sliktu nedara. Tas ir tikai šķitums.

Labais ir tad, ja darītais saskan ar Dieva gribu un ja viss tiek sasniegts Dieva atļautā ceļā.

Dievs dažreiz cilvēkam ir uzlicis krustu, piemēram, uzsūtījis slimību u.c. lai tā atgādīnātu par Sevi. Cilvēks, neizprazdams notiekošo, neatsaucas Dieva aicinājumam, viņš negrib caur ciešanām mantot glābšanu. Meklējot iespēju pašam tikt vaļā no mocībām, cilvēks var sākt meklēt palīdzību pat pie velna, tas savukārt ir šķērslis grēku nožēlai un lūgšanai.

Līdzīgi tas notiek arī tad, kad Dievs Sev vien zināmu iemeslu dēļ nepiepilda kādu vēlmi. Tad cilvēks pūlas to piepildīt ar buršanās palīdzību, t.i. dara to, ko Dievs mīlestībā pret mums liedzis.

Tas notiek tāpēc, ka cilvēkam vieglāk, ērtāk un ātrāk par grēka nožēlošanu ir atrast burvi. Savukārt sātanam nekas nevar būt patīkamāks par ļaunanos sevi izmantot Dievam nepatīkamām lietām. Tad, kad cilvēks apiet Dieva ceļus, iegūst velns. Bet viņš savus pakalpojumus par velti nedara. Tikai iesākumā šķiet, ka burvji ir tie, kuri pavēl velnam pakļauties. Tas ir malds. Patiesībā velns labprāt klausā, jo tie, kuri lūdz viņa palīdzību, ar laiku nonāk pilnīgā viņa varā.

Sātana mērķis — pazudināt dvēseli. Līdz ar to visu burvju mērķis ir kaitēt cilvēkam, darīt ļaunu dvēselei.

Vai jābaidās no burvjiem, maģijas un velna varas? Paldies Dievam — nē! Kristus asinīs atpestītajiem elles spēki nevar kaitēt. Ja sekojam savam dvēseles Ganam, tad mums ir Viņa apsolījums:

"Manas avis Manu balsi klausā un Es tās pazīstu un tās man seko un tās nemūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas."

Burvji, lai "saistītu" sātanu, lieto dažādus zvērestus, solījumus, buršanās līdzekļus — dzīvnieku miesas daļas, zivju aknas, vardes, miroņu kaulus, burvju zālītes, burvju dzērienus u.tml.

Sātans ir iemanījies visu ar buršanos saistīto rādīt kā nākošu no dievišķa spēka, parādīt sevi kā gaismas eņģeli.

Cilvēks, kurš pats nodarbojas ar buršanu un tamlīdzīgām lietām, var neapzināties, ka viņam palīdz velnišķie spēki un ka caur to palīdzību notikušais tikai tiek piedēvēts Dieva spēkam.

Dažkārt cilvēki, zinot, ka maģijas uzdevums ir darīt cilvēkiem ļaunu un veidot ļaunu cilvēku, mēģina aizsargāties. Diemžēl tas nenotiek, meklējot Dievu. Tā notiek, atrodot sātanu palīdzību. Aizsargāšanās nolūkam lieto talismanus, amuletus utt. Par amuletiem lieto arī rotas lietas — gredzenus, sprādzes, auskarus —, kuros ir iegravētas zīmes un burti pret ļaunajiem gariem. (Jesajas 3:200)

Tomēr, lai arī kā mēs nenosauktu iepriekšminēto nodarbošanos — pūšļošana, vārdošana, apvārdošana, riebšana, pūšana —, tā ir maģija. Tā cilvēks, gribēdams kaut ko labu — piemēram, veselības uzlabošanu, tā vietā, lai atgrieztos no grēkiem, sirsnīgi lūgtu, ietu Bībeles un Dieva ceļu, iesāk burveklību ceļu. Turklāt, ja arī ar maģiju saistītās izdarībās lieto vārdus: Jēzus, Dievs Tēvs, tā ir tikai buršanās, kas ir un paliek pagānisma daļa.

M. Luteram ir taisnība:

"Mums būs Dievu bīties un mīlēt, ka pie Viņa vārda nebūram..."

Sātans, lai arī ko runādams — pat Bībeles vārdus — ir un paliek sātans. To viņš pierādīja, kārdinādams Jēzu tuksnesī. Filistiešu sieva arī izteica dievbijības vārdus, bet caur viņu runāja ļaunais gars. To, ka apvārdošanā darbojas tumsas spēki, rāda arī tas, ka ar maģiju ārstētie saslimst no jauna, tikko viņi mēģina raisīties vaļā no sātana valgiem.

Nodarbošanās ar maģiju visā pilnībā bija sastopama gan Ēģiptē, gan Izraēlī, gan Babilonijā, gan Grieķijā, kur jau pazina Dieva Paša atklāsmi.

Tā Filips, sludinot Kristu, sastapās ar burvi Sīmani, un apustulis Pāvils savā pirmajā misijas ceļojumā satika burvi Barjesu.

Apustulis Pāvils savā vēstulē galatiešiem 5:20 burveklības darbus uzskata par miesas darbiem:

"Kas tādas lietas dara, Dieva valstību neiemantos."

Jāņa Atklāsmes 21:8 ir sacīts:

"... burvjiem un elku kalpiem ... būs sava daļa tai zaņķī, kas deg ar uguni un sēru."

Tomēr neraugoties uz nopietnajiem brīdinājumiem, ar burveklībām nodarbojas arī cilvēki, kas paši sevi sauc par kristiešiem. Šādu parādību apliecina arī baznīctēvi.

Jānis Zeltamute saka: "Tu lieto ne tikai amuletus, bet arī burvības un nekaunies griezties pie piedzērusām un streipuļojošām sievietēm un vest tās savās mājās." Un: "Priesteri uzkar kaklā "glābšanas" līdzekļus, daži — evaņģēlija vārdus ... Vai tad Evaņģēlijs netiek katru dienu lasīts un dzirdēts baznīcās? Ja jau Evaņģēlijs, iespējoties cilvēka ausīs, nepalīdz, tad kā tas glābs, ja būs pakārts kaklā? Iekš kā pastāv Evaņģēlija spēks? Rakstītajā burtā vai garā? Ja tas atrodas vārdos, tad noderētu arī tāda kaklā pakāršana, bet ja spēks ir garā, tad labāk viņu uzņemt sirdī, nekā kārt kaklā."

Jāatzīst, ka viss rakstītais un teiktais par amuletiem un citiem "glābšanas" līdzekļiem nav neko līdzējis. Tos lieto līdz pat mūsu dienām. Kara laikā kareivji nēsā sev klāt dažādas "debesu" vēstules un amuletus, cerēdami tā kļūt neievainojami. Citi nēsā amuletus, kapsulas, gredzenus, gribēdami ar to palīdzību aizsargāties no tumsības spēkiem, neiedomājoties, ka tieši tādā veidā tumsības spēki tuvojas. Atliek sirsnīgi vēlēt, lai Dievs apgaismo tumšo burveklību būtību, kura iespiežas kristietībā.

Grēku aprakstā 5. Mozus 18 minēti arī "garu izsauceji". Tas ir sevišķs burveklības veids. Garu izsauceji bija ļaudis, kas ar dažādām zīmēm un izdarībām darīja "brīnumus" — dziedināja slimos, izdzina ļaunos garus u.tml. Bieži viņi darbojās kā čūsku sauceji. Līdz mūsu dienām tādi vēl ir sastopami pagānu zemēs.

Bija arī miroņu iztaujātāji, kas izsauca aizgājušo garus no viņpasaules, lai uzzinātu nākotni. Bībelē tas rādīts diezgan bieži.

Sauls viņus raidīja projām, tomēr beidzot meklēja iespēju uzzināt nākotni pie zilnieces. (1. Samuēla 28,3:10)

Arī Manase atzina un pieņēma zīlēšanu, vārdošanu un buršanu. (2. Ķēniņu 21:6)

Ķēniņš Josija "izskauda miroņu izsaucējus un burvjus, mājas dievus un elkus, vispār visu elku negantību" (2. Ķēniņu 23:24). Sātans turpretim viņus ved atpakaļ.

Kristus laikā daudz bija tādu, kuri braukāja apkārt un lika lietā ienesīgo burvja prasmi. Viņi mēdza apgalvot, ka skolotājs burvju zinībās viņiem esot Sālamans, jo tās apgūtas no viņa grāmatām. Patiesībā Sālamamam, tāpat kā Mozum ar burveklību pilnajām "Sesto un septīto Mozus grāmatu", ar šo lietu nav nekāda sakara. Starp citu "Sestajā un septītajā Mozus grāmatā" viltīgi kopā ar dažādām burveklībām — buramvārdiem, īpašām zīmēm, formulām — izmantoti fragmenti no Bībeles, turklāt to pirmās nodaļas virsraksts ir "Melnais krauklis", bet pēdējās — "Patiesais ugunīgais pūķis jeb valdība pār debess un elles gariem".

Vēl nedaudz par mirušo izsaukšanu. To parasti darīja ar burvju vārdu palīdzību, atrodoties pie aizgājušā kapa vietas.

"Šie ļaudis sēd kapenēs, paliek pa nakti noslēpumainās vietās un alās, ēd cūkas gaļu, un viņu traukos atrodas no nešķīstām lietām vārīta vira." (Jesajas 65:4)

Garu izsaucēja balss parasti bija klusa, līdzīga čukstam, it kā nākoša no pazemes. Domājams, ka viņi ir bijuši vai nu labi vēderrunātāji vai viltnieki, kuri prata iestāstīt, ka viņi tiešām sarunājas ar mirušo gariem. Jāpiebilst gan, ka garu izsaukšana nav iedoma un māņi. Tos izsaukt ir iespējams. Dievs neaizliegtu to, kas nepastāv. Garu izsaukšanā tikai pastāv daudz krāpšanas, par to liecina kaut vai daudzās tiesas prāvas, kas saistītas ar šo jautājumu.

Bībelē garu izsaukšana ir aprakstīta 1. Samuēla 28. nodaļā. Tas ir stāsts par satraukto Sauļu, kurš gribēja uzzināt nākamās kaujas iznākumu. Kad Dievs viņam neatbildēja "nedz ar sapņu, nedz ar priesteru — orākulu, nedz ar praviešu starpniecību", Sauls pavēlēja kalpiem atrast kādu sievu, "kurai ir vara pār mirušo gariem". Kalpi norādīja uz kādu sievu Endorā. Sauls pārgērbās un devās pie šīs sievas. Tad tas notika, — sieviete izsauca Samuēla garu, kurš pateica, ka Sauls un viņa dēli kritīs jau nākamajā kaujā.

Par to, vai tiešām Saulam ir parādījies Samuēla gars, vienprātības nav. M. Luters, atšķirībā no citiem, uzskata, ka Saulam ir parādījies velnišķs spoks, jo Dievs nepieļautu ticīgā Samuēla mūžīgā miera traucēšanu caur burvi — garu izsaucēju.

Citi saka, ka mirušais pravietis parādījies, paklausot nevis burvei, bet pateicoties Dieva brīnumam. Vārdi "kad šī sieva ieraudzīja Samuēlu, tad tā iebrēcās ar skaļu balsi" liecinot par viņas pašas izbailēm, ieraugot Samuēlu, kuru īstenībā nemaz nebija gaidījusi. Iespējams, kā viņa cerēja Sauļu apmānīt tāpat kā citus, liekot lietā savu vēderrunātājas prasmi. Ticamāk, ka Dievs pats ir gribējis, lai Sauls uzzina atbildi, kaut gan vienprātības par šo jautājumu līdz pat mūsu dienām nav.

Spiritisti ir pārliecināti, ka viņi var runāt gan ar apustuli Pāvilu, gan ar M. Luteru, gan ar citiem mirušo gariem. Spiritistu seansos zīmīgi ir tas, ka izsauktie gari saka apbrīnojami triviālas, pliekanas un vienkāršotas lietas. Spiritistu pierakstos atrodams, ka apustulis Pāvils runā tukšas lietas. Bet vai viņš, kurš ļoti ilgojās izrauties no miesas, lai būtu pie Kristus, un kurš slavēja Dieva bērnu iemantojamo godību, tā darītu? Vai ar spiritistiem

patiešām runā izsauktie gari un sarunai pieteikušies gari? Drīzāk tie ir dēmoni, kuri sevi uzdod par izsauktajiem gariem.

Jāatzīst gan, ka, pateicoties spiritistiem, daudzi sākuši ticēt aizkāpa dzīvei, kaut gan ticīgie nedrīkstētu meklēt spiritismā pierādījumus tam, ka pēc nāves dzīvība nebeidzas. Protams, Dievs varētu lietot dažādus līdzekļus dvēseles modināšanai un ir iespējams, ka Dievs runā ar garīgu patiesības meklētāju kādreiz arī spiritisma seansa laikā.

Mums dzīvē tomēr vienmēr jārikojas pēc Dieva vārdiem:

"Kad tu nāci tai zemē, ko tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, lai tavā vidū netop atrasts, kas miroņus vaicā, jo visi, kas to dara, tam Kungam ir negantība."

Tātad — kas, to dara, ir negantība.

Ne vien šis darbs ir negantība, bet arī pats cilvēks, kurš to dara, ir negantība Dieva priekšā.

"... ja tik jūsu vidū būtu kāds pareģis vai kāds zīlnieks, tad viņiem ir mirtin jāmirst, tie ar akmeņiem jānomētā; — lai viņu asinis uz tiem paliek." (3. Mozus 20:27).

Lai to visi ievēro — zīlnieki, vārdotāji, kāršu licēji, pūtēji, pareģi —, kas nodarbojas ar aizliegtajām lietām. Dievs sola tiesu ne tikvien pašiem burvekļiem, bet arī tiem, kas liek pareģot nākotni vai meklē savas slimības ārstēšanu riebšanā u.tml.

"Negriezieties pie pareģiem, netaujājiet zīlniekus, nemeklējiet tos, ka jūs ar tiem nesagānāties. Es esmu tas Kungs, jūsu Dievs." (3. Mozus 19:31).

Tikko kāds pievēršas burvim, viņš vienlaicīgi novēršas no Dieva; meklējot palīdzību pie tumsības spēkiem, cilvēks sevi sagāna. Dievs pārtrauks mīlestībā atcerēties šādu cilvēku, nebūs pret viņu laipnīgs un žēlīgs un cels pret viņu savu vaigu kā ienaidnieks un tiesnesis. Šādu cilvēku Dievs izdeldēs no tautas vidus.

"Un kas griezīsies pie zīlniekiem un pareģiem, lai ar tiem kopā ielaistos netiklībā, to es uzlūkošu ar dusmīgu vaigu un viņu iznīcināšu no viņa tautas vidus." (3. Mozus 20:6).

Vai tiešām vēl kāds teiks, ka nodarbošanās ar maģiju, ir nevainīga lieta? Kurš to varētu uzskatīt par no Bībeles aizgūtu ārstēšanas līdzekli? Vai tas, ka ticīgi vecāki maģiju neuzlūko par negantību, var būt iebildums? Vai drīkst sacīt, ka katras riebšanas vai vārdošanas uzskatīšana par buršanas grēku, ir pārspilējums?

Nē! Nekādā gadījumā ārstēšanās ar buršanos nav pārņemta no Bībeles. Tā nav nevainīga tautas ārstēšana. Tas ir grēks. Tā ir negantība Dievam. Tā var cilvēkam atnest nāvi, laicīgu un mūžīgu, ja caur patiesu grēku sūdzēšanu un lūgšanu viņš neatsvabināsies no šī briesmīgā grēka.

Atcerieties katrs:

"Kas to dara, Tam Kungam ir negantība."

KĀ TAS TIEK DARĪTS

Bībeli lasot, secināms, ka buršanās grēks ir samērā izplatīts, ka tumšo spēku pasaule — nepatīkama. Ja ielūkojamies tagadnē, tad izbrīnā jāsecina, ka joprojām daudzi nodarbojas ar maģiju.

Visbiežāk tiek apvārdotas kārpas. Minēšu tikai dažus piemērus par to, kā dažādās malās tas tiek darīts.

Vēstulē no Hamburgas kāda kundze raksta: "Uz labās rokas man bija daudz kārpas. Istabene teica, ka tās nodzišot, lai tikai es aizejot pie viņas, līdzī ņemot zāles, kuras ārsts izrakstījis. Tā arī izdarīju. Vārdotāja zāles apvārdoja. Kārpas no rokām pazuda. Kad tās atkal parādījās, es rikojos tāpat kā vārdotāja — apvārdoju lietojamās zāles."

Citā vēstulē rakstīts: "Kad man bija 12 gadi, uz rokām bija ļoti ļoti daudz kārpas. Lietoju visdažādākos līdzekļus, bet viss — velti. Tad man ieteica aiziet pie kādas vecas sievietes. Tā arī izdarīju."

Sieviete paņēma diegu, uzmeta tajā mezglus, aplika to ap kārpām un kaut ko murmināja. Tad viņa diegu noņēma un teica, ka iemetīšot to kādas apbedīšanas laikā kapā. Pēc tam kārpas no manām rokām nozudišot. Tā tiešām arī notika."

Vēl citā rakstīts: "Manu paziņu dēlam uz rokām bija daudz kārpas. Reiz ievēroju, ka kārpas ir nozudušas. Zēns pastāstīja, ka kaimiņu meitene viņu esot pamācījusi, kā tikt no kārpām vaļā. Melnā dzijas pavedienā jāiesien tik daudz mezglu, cik kārpas — uz rokām. Tad dzijas pavediens jāaprok zem mājas notekas. Zēns tā arī izdarījis. Pēc tam kārpas ir nozudušas."

Kāda vēstule no Silēzijas rāda, ka cilvēki nesaprot, kas ir apvārdošana: "Vienam no maniem dēliem, 14 gadus vecam zēnam, abas rokas bija ļoti kārpainas. Kaut arī lietojām dažādus līdzekļus, nekas nepalīdzēja, kārpas nenozuda. Tad kāda sieviete ieteica tās apvārdot. Mani pamācīja, kā tas darāms: jaunā mēnesī kārpas jāberž un jāsaka "Ko es redzu, lai pieaug, ko — beržu, lai pazūd. Tēvs, Dēls un Svētais Gars." Sieviete vēl piekodināja neko nevienam neteikt."

Vēl kāda vēstule: "Dievam vien zināms, cik bieži esmu apvārdota. Mana vecmāmiņa, kura sauca sevi par dievbijīgu, zināja daudz buramvārdu. Bet viņa nesaprata, kāpēc Dievs viņai liek daudz ciest gan miesīgi, gan garīgi. Viņa pat neapjauta, ka buršanas grēka dēļ viņas dzīvei nebija svētības. Viņa apvārdoja arī mani, tas notika jaunā mēnesī. Ar apvārdošanu viņa ir ārstējusi gan mieža graudus, gan zobu sāpes. Pati varu teikt, ka es paciestu visu — sāpes un kārpas, ja tikai tagad varētu izvairīties no Mēness ietekmes. Ikreiz jauna mēness laikā man pazūd dzīves prieks, pasliktinās labsajūta — mani apstāj dēmoni."

Vai arī šāds fragments:

"Ir pagājuši divi gadi, kopš esmu atradusi savu Pestītāju, bet ticībā pieaugt nespēju. Uzskatu, ka tās ir buršanas grēka sekas, jo kādreiz esmu likusi apvārdot kārpas, esmu bijusi arī pie kāršu licējām."

"Es pati nodarbojos ar maģiju. Esmu arī citiem likusi sev burt un pareģot man nākotni. Buroties vienmēr pieminēju Trīsvienīgā Dieva vārdu, kā arī pārmetu krustu. Ja uz rokām bija kārpas, tad iesēju diegā tik daudz mezglu, cik bija kārpas, un noskaitīju Tēvreizi. Vēlāk šo pavedienu apraku zem mājas sliekšņa."

"Man iestāstīja, ka, lai atbrīvotos no kārpām, jāpaņem kāds diegs, tajā jāiesien mezgli, pēc tam tas jāpārvelk pāri ceļam pirms bērū gājiena. Kārpas nozuda pēc tam, kad es to izdarīju."

No iepriekšminētā secināmas vairākas lietas. Pirmkārt, ļoti izplatītajā buršanas grēkā iekrīt lētticīgie. Otrkārt, ar maģiju nodarbojas visdažādāko slāņu cilvēki, neatkarīgi no viņu izglītības. Treškārt, buršanās lietai tiek likta klāt Tēvreize, Trīsvienīgā vārds u.c, noklusējot, ka tas maģijā tiek izmantots kā buršanas formula. Savādā rīcība — mezglu skaita atbilstība kārpas skaitam, pavediena vilkšana pāri ceļam bērū gājiena priekšā, pavediena imešana kapā, pavediena aprakšana zem sliekšņa vai notekcaurules,

piekodinājums klusēt, jaunā Mēness gaidīšana — nenāk no Dieva Vārda. Tā rāda saikni ar tumsības spēkiem.

Daudzi patiesi neapzinās, ko dara. Bet ir arī tādi, kas zin, ar ko nodarbojas un tomēr neatsakās no iesāktā. Kad saku, ka sātans gan spēj veselus darīt, bet nelaime piemeklē tos, kas ar maģiju nodarbojas un kas ļauj sevi noburt, tad par mani smejas. Ar šausmām atceros šādu gadījumu. Kāds paziņa, kas bija atbraucis pie manis ciemos, stāstīja, ka esot savu bērnu, kam bijusi slapjā ēde, līcis apvārdot. Vēlāk viņš piebilda, ka ir vienalga, kas palīdz — Dievs vai velns. Tā domā daudzi. Nav nekāda nozīme tam, ka ar šādu nodarbošanos un domām Dievs tiek apbēdināts. Cilvēkus neuztrauc pat tas, ka caur maģiju smags grēks gulstas uz sirdsapziņas.

Rezultāts burveklībām ne vienmēr ir slimības izārstēšana. Kādā vēstulē aprakstīts šāds gadījums:

"Savam četrus gadus vecajam dēlam liku apvārdot "rozi", kas viņam bija uz sejas. Tas bija vienkārši izdarāms. Pilnā mēnesī glaudīju ar roku zēna seju. Roze pazuda. Bet kopš tā laika, dēls bija it kā apsēsts no tumšiem spēkiem. Mēs nedrīkstējām viņu atstāt vienu. Viņam bieži uznāca paniskas bailes. Tādos gadījumos viņš skali kļiedza un meklēja glābiņu pie cilvēkiem."

Arī tāda var būt cena, ja cilvēks par katru cenu grib tikt vaļā no kādas slimības. Ja Dievs nepilda cilvēka vēlmi, tad cilvēks apzinoties vai neapzinoties, ko dara, meklē palīdzību pie sātana. Cilvēks bieži pārvērtē miesas nozīmi. Dievam galvenokārt rūp mūsu dvēsele. Uz mūžīgo dzīvību aicināta dvēsele ir vērtīgāka par miesu un tās labklājību un pat tās veselību. Velns savukārt cilvēka miesu un tās veselību padara par tik svarīgu, ka cilvēks miesas veselības dēļ ir ar mieru upurēt pat savu dvēseli un tās mūžīgo dzīvi. Neprāts!

Ir rakstīts, ka tiem, kas Dievu mīl, viss nāk par labu. Daudzi to piemirst. Bet mācieties pacietībā panest visas sāpes, jo smaga un nepārrēdzama ir grēka nasta.

Bet par to, ka jebkurai buršanai ir kāds panākums, neviens nešaubās. Kāda ticīgā raksta par šādu notikumu:

"Vai esat dzirdējuši par to, ka ar apvārdošanu var izārstēt no dzeršanas kāres? Es šādu notikumu pati esmu pieredzējusi. Pazinu kādu ticīgu sievieti, kura bija ļoti nelaimīga, jo viņai bija ļauns un briesmīgs vīrs — dzērājs. Kad reiz aizgāju pie viņas, atradu vīru mājās vienu pašu. Viņš izturējās pret mani nejauki, tā it kā būtu ļaunuma pilns. Tomēr es spēju tam tikt pāri un norādīju viņam uz glābšanas ceļu. Pats viņš ar mani nerunāja. Promejot palūdzu pateikt savai paziņai, lai viņa kādreiz atnāk pie manis. Kad sieviete atnāca, viņa bija tik pat nelaiņa kā viņas vīrs, turklāt vēl it kā iebaidīta un tramīga. Kad jautāju par vīru, viņa teica, ka vīrs vairs nedzerot ne lāsi. Sāku jau nojaust, kas bija noticis, bet manas šaubas apstiprināja vēlāk dzirdētais. Viņa bija aizgājusi pie kādas vārdotājas un lūgusi atbrīvot vīru no dzeršanas. Kad vārdotājai bijis samaksāts, viņa likusi stundu gaidīt, bet pati iegājusi blakus istabā. Kad vārdotāja iznākusi, viņa esot teikusi, ka viss kārtībā, lai sieviete iet uz mājām. Mājās pārnākusi, sieviete atrada savu vīru lielās mokās, viņš mocījies un cinījies gluži kā ar velnu, jautājis arī, vai sieva neredzot velnu. Pēc atvaseļošanās vīrs mēģinājis iedzert, bet sākušās atkal lielas mokas. Vīrs kopš tā laika vairs nedzer. Pateicu paziņai, ka viņi abi ir nonākuši saistībā ar velnu, bet viņa par to neuztraucās. Bija tikai prieks par to, ka vīrs nedzer. Patiesībā tas ir pašapmāns."

Liela nozīme buršanā tiek piešķirta arī "Lieldienu ūdenim".

"Daži pirmajās Lieldienās, pirms saules lēkta iesmeļ kādā traukā no upes ūdeni. Līdz brīdim, kamēr trauku aiznes uz mājām, nedrīkst runāt. Šo ūdeni ielej māla traukā un uzglabā svaigu pagrabā veselu gadu. Pēc tam ūdens esot ar dziedinošām īpašībām."

Citā vēstulē par šādiem māņiem rakstīts tā:

"Naktī uz Lielo Piektdienu pirms saules lēkta uz māju atnes no strauta iesmeltu ūdeni. Šis ūdens nebojājas un ir ar dziedinošām īpašībām. To var lietot pret visādām kaitēm."

Par to, ka cilvēkus, kas nodarbojas ar maģiju piemeklē mokas rakstīts, piemēram, kādā citā vēstulē:

"Nesen nomira kāda sieviete, kura bieži gāja uz baznīcu. Viņa bija ļoti veca. Kad viņa smagi saslima, viņa lika "sevi sēt". Lai to izdarītu, vajadzēja puķu podā iesēt kādas sēklas. Sēšanas brīdī viņa teica kādus vārdus. Ja sēkla uzdīgst, tad cilvēkam nav jāmirst. Aizrādīju, ka līdzīgas rīcības ir grēks. Vecā sieviete tikai atbildēja, ka jau vairākkārtīgi tā ir darījusi. Viņas nāve bija moku pilna. Pēdējā stundā viņa esot atzinušies savā grēkā. Kad redzēju turpināties viņas cīņu ar ļauno, vaicāju vai nav palikušas kādas buršanā lietotas lietas. Viņa apgalvoja, ka visu esot sadedzinājusi. Pēc viņas mokpilnas nāves ievēroju starp aizgājušās mantām kādu "uguns vēstuli" ar "ugunsvārdiem". Mūsu pusē bieži apvārdo arī bērnus — ieziež viņus ar eļļu, tad ņem aiz rokām un, metot pāri krustu, piesauc Dieva vārdu.

Bet saslimušo vietu ārstē ar maizes gabaliņu, kuru vispirms velk pāri slimajai vietai, bet pēc tam dod apēst melnai vistai. Reiz kāda zīlniece ieteica saslimušā istabā uz palodzes uzlikt trīs ābolus. Kad tie saulē sakaltuši, arī slimība pārgājusi.

Daudzi saka, ka kartupeļi jāstāda pilnā mēnesī. Kad mūsu pusē viena sieviete to neievēroja, pārējie pārmeta šādu rīcību. Bet atjautīgā sieviete atbildēja, ka viņa kartupeļus gan stādot zemē nevis mēnesī."

Tas viss ir pagānisms. Tas ir briesmīgi, ja cilvēki tādā negantā un zaimojošā veidā valkā Dieva vārdu. Tas ir briesmīgi arī tādēļ, ka tikai tāpēc, lai ātrāk tiktu vaļā no galvassāpēm, kuras tik un tā paies cilvēks ielaižas ar velnu.

Kāda bijusi burve no Austrumprūsijas raksta:

"Es būru acu kaites. To darīju pirms saules lēkta vai pirms saules rieta zem kāda koka pilnmēness naktī. Ar pirkstu vilku pāri acīm un teicu buram vārdus, tad pārmetu trīs krustus un saucu "Trīsvienīgā vārdus." Kādrez apvārdoju arī zobu sāpes. Tad trīs dienas pie vaiga jātur aprakstīta lapiņa, kurā nedrīkst ieskatīties. Pēc saules rieta tā jānoņem un jāmet pār plecu ugunī.

Kādu laiku sev uz krūtīm nēsāju dažādas "debesu vēstules" ar uguns vārdiem u.tml. Esmu mudinājusi arī citus to darīt. Atceros, ka reiz "debesu vēstuli" uzliku slimam bērnam uz krūtīm, bērns drīzumā nomira."

Par "debesu vēstulēm" jeb "septiņu debesu atslēgu" vēstulēm ir rakstīts arī citās vēstulēs.

"Tā saucamās "septiņas debesu atslēgas" jeb bultas ir tiešām atslēgas, kas aizslēdz debesis dvēselēm, kuras ir ticējušas "septiņu debesu atslēgu" palīdzībai un nēsājušas tās. Ļaunas ir arī 6. un 7. Mozus grāmatas, kurām ar Mozu nav nekāda sakara. Tā ir viltība — mēģināt slēpt ar Mozus vārdu burveklības, lai tikai iedabūtu cilvēku sātana varā."

Vēstulē no Pomerānijas raksta:

"Kad es vēl biju skolnieks, manu māti sāka mocīt kāds nemiera gars. Viņa kļuva ļoti grūtsirdīga. Cerēju, ka uzlabojoties mūsu materiālajam stāvoklim, mātes labsajūta mainīsies (toreiz vēl nezināju Jēzus asins spēku).

Mums mājās bija 6. un 7. Mozus grāmata, kuru daudz lasīju.

Es pat norakstīju man svešā valodā uzrakstītu burvju formulu. Vēlāk to pārrakstīju ar savām asinīm. Uzrakstīto paliku zem spilvena, ilgojoties nosapņot laimi nesošo loterijas numuru. Vēl vēlāk to pašu uzrakstīju uz vaska gabaliņa un uzkāru to mātei kaklā. Cerēju, ka māte tiks izārstēta. Mātei palika arvien sliktāk un sliktāk. Dziļā izmisumā viņa mēģināja izbeigt dzīvi pašnāvībā. Viņa mira tumša izmisuma pilna."

Bet kāds vīrs raksta:

"Sieva bija likusi apvārdot mūsu dēlam "rozi". Kopš tā laika viņa, kas agrāk bija ticīga un dievbijīga, ir pārvērtusies — izsmej ticīgos, jūt naidu pret viņiem, mācītājam parādīja durvis."

Tas viss ir buršanas bēdīgais rezultāts. Bet pats galvenais, jāievēro, ka tajā ir darīšanas ar tumsības spēkiem. Ja vēl arvien šķiet, ka nodarbošanās ar maģiju ir nevainīga nodarbošanās, varu minēt vēl citus piemērus.

Kādam jauneklim, kurš no kara pārnācis mājās ar slimiem nerviem, ieteica burties, lai no slimības tiktu vaļā. Trīs svētdienas pēc kārtas viņš gāja pie plūmes, apķērās tai apkārt un teica "Akmeņkoks, es tev sūdu savu sērgu, kas mani māc. Pirmais putns, kas pār tevi laižas, lai ņem to no manis Dieva Tēva un Svētā Gara vārdā."

Līdzīgas dīvainas rīcības aprakstītas daudzās vēstulēs. No kāda ciema saņēmu vēstuli par to, ka tajā daudzi atrodas sātana valgos. Buršana tajā ir uzplaukusi pilnos ziedos.

Iespējams, ka kāds vēl arvien ir neziņā, kāpēc uzskatīt par grēku to, ko pats cilvēks nolēmis darīt. Turklāt buršana vēl pat mūsdienās ir lielā cieņā. Maz ir tādu cilvēku, kuri buršanu uzskata un sauc par grēku. Kāds savukārt teiks, ka ar buršanu nodarbojas jauki veci cilvēki, kuri turklāt neprasa samaksu. Bībelē taču arī teikts "Jūs uzliksiet rokas un tie paliks veseli."

Nevarētu būt, ka minētajiem piemēriem nebūtu skaidrs, ka maģijā darbojas tumsības spēki, kuri pakalpo, lai tie, kas viņus sauc, nokļūtu tumsības spēku varā un valgos.

Tiem, kuri vēl netic, ka apvārdošana un palīdzēšana ir buršanas grēks, domāta nākamā grāmatas nodaļa.

MAGIJAS SEKAS

Iesākumā minēšu piemērus, kurus minējuši tie, kuri paši ir nodarbojušies ar maģiju.

"Caur apvārdošanu esmu nokļuvis briesmīgā sātāniskā varā. Ciešu neizsakāmi — gan miesiski, gan dvēseliski. Mani pastāvīgi moka pašslepkavības domas. Ilgojos pēc atsvabināšanas, bet Dievu lūgt nespēju. Manā dvēselē ir tumša nakts. Bez Viņa, mūsu grēku deldētajā, mana dzīve ir baiga un tukša."

"No Bībeles lasītā neko neatceros. Arī dzirdēto dievkalpojumos slikti atceros. Bet es tik labprāt gribētu visu dzirdēto uzņemt savā sirdī*. Bieži vēlos ticēt kā bērībā. Kopš esmu likusi sevi apvārdot un arī pati esmu apvārdojusi citus, vairs ticēt nespēju."

Skaidrs, ka šī cilvēka dvēseli buršanās ir ietinusi tumsības segā. Tas izdarīts tā, ka Dievs vairs nav pietamams.

Tieši par to žēlojās kāds cilvēks, kurš ticis apvārdots bērībā un kuram buršanas grēks aizsprosto ceļu uz Dievu tā, ka, Dievu lūdzot, viņš pat iedomājoties, ka nav vērts lūgt, un citas zaimošanas domas:

"Man nekur nav miera. Arvien lūdzu Dievu, lai saņemtu grēku piedošanu. Aizvien biežāk jūtu, ka neesmu neko spējīgs domāt. Gribu ticēt, ka Pestītājs manus grēkus man ir piedēvis, bet sajūtu kādu smagumu un nepanesamu varu pār sevi."

Bieži domāju, kaut varētu izteikt to, kas ar mani notiek. Jo tuvāk cenšos nonākt pie Dieva, jo briesmīgākas domas man uzmācas. Ejot garām ūdeņiem, kāds liek man mesties ūdenī. Kad redzu nazi, kāds liek to paņemt un pārgriezt sev rīkli. Kad klausos dziesmas, — raudu, jo šķiet, ka es nedrīkstu priecāties. Pārmaiņas ar mani notika tad, kad aizgāju pie kādas sievas, kura varot man līdzēt izārstēties no astmas."

Šādas briesmīgas domas nav nekas cits kā buršanas sekas. Parasti tās izpaužas kā pašnāvības vai zaimošanas domas. Ir tādi cilvēki, kuri, ejot gar mežu, dzird kļusu aicinājumu pakārties. Ir tādi, kuri nevar iet gar dzelzceļu, jo, gar to ejot, dzird aicinājumu mesties zem vilciena-. Citus nomoka zaimošanas domas pret Dievu, Pestītāju un Svēto Garu.

Cilvēki, kurus nomoka zaimu domas, atzīst, ka negrib tās domāt un ka tās nenāk no viņu sirds. Šiem cilvēkiem liekas, ka kāds viņiem zaimošanas domas iečukst. Tās visbiežāk uzmācas, kad cilvēks grib Dievu lūgt, lasīt Bībeli vai uzmanīgi klausīties Dieva vārdus. Sātānam dažkārt arī izdodas nepieļaut piedalīšanos dievkalpojumā vai atraut no lūgšanas. Tādā gadījumā ienaidnieks savu mērķi daļēji jau ir sasniegjis, jo tas, kuram nav saikne ar savu Kungu un Pestītāju, slīd arvien zemāk un zemāk, līdz ir bez gribas un pārvēršas par rotaļlietu tumsības spēku rokās.

Zaimošanas domas ir visbiežāk sastopamās sekas apvārdošanai. Ja kādam uzmācas zaimošanas domas, tad var droši teikt, ka šim cilvēkam ir bijis sakars ar apvārdošanu, kuras dēļ viņš tapis sasaistīts sātāna valgos.

Cilvēki, atzīstoties apvārdošanā, piebilst, ka viņiem kopš apvārdošanas vairs nav saprotama Dieva vārdu nozīme. To liecina arī saņemto vēstuļu fragmenti.

"Jau veselu gadu, Dievu lūdzot, pūlos tikt brīva no velna varas, bet velti."

"Gribu tikai teikt, ka kopš brīža, kad izšķīros dzīvot pēc Dieva vārdiem, ar manu galvu notika kaut kas savāds. Galvas sāpes vēl tagad nav

mitējušās. Acu priekšā it kā guļ ēnas. Dzirdu zaimošanas domas. Māte ir stāstījusi, ka bērniībā ir likusi mani apvārdot."

"Dažreiz ir tumšs izmisuma stāvoklis. Ja gribētu ticībā acis celt uz Krustā Sisto, tad krusts man noteikti atgādinās manus grēkus, kurus nav iespējams piedot. Tas, ka Jēzus arī manis dēļ ir sists krustā, nomāc vēl vairāk.

Agrāk bieži nodarbojos ar zīlēšanu. Domāju, ka tieši tāpēc lāsts ir nācis pār manu bērnu. Viņš ir ļoti nervozs. Pagājušajā gadā sapratu, ka esmu kļuvusi neticīga. Tas mani sarūgtināja. Kad Dievs man sapnī jautāja, vai esmu ar mieru Viņam uzticēties, es spītīgi atteicos no palīdzības. Šis atteikums, kaut arī pateikts sapnī, mani nomoka. Varbūt tas ir mans grūtsirdības iemesls? Tagad skaidri saprotu, ja Dievs nenāks man palīgā, tad turpināšu iet pretim bezdibenim. Galu galā vēl pielikšu rokas savai dzīvībai. Man nav vairs spēka cīnīties. Esmu pagurusi."

No Pomerānijas raksta un lūdz pieminēt aizlūgumā kādu sievieti, kuru gadiem vajā doma, ka citi grib viņu noindēt. Katru nedēļu viņa iet pie psihiatra, lai ar hipnozes palīdzību ārstētos. Bet nekas nav līdzējis. Sieviete joprojām baidās no nozāļošanas.

Vēlāk izrādījās, ka šī sieviete ir likusi kādreiz apvārdot "rozi". Tā ir sātana viltība — prast iedvest cilvēkam domu, ka ar apvārdošanu nekas ļauns netiek darīts. Ja cilvēks apzinātos patiesību, viņš noteikti nožēlotu notikušo un atgrieztos, līdz ar to ienaidnieka vara būtu lauza. Tā kā satanam vajag aizkavēt atgriešanos, viņš mēģina iegālvot, ka no maģijas nekas ļauns nerodas.

Ceru, ka daudzās cilvēku liecības pārlicinās ikvienu, ka cilvēks, nonākot saskarē ar maģiju, ieslēdz sevi velna važās. Tie, kuri ir ielaidušies ar nelabo, cieš briesmīgi. Kāds raksta:

"Ienaidnieks ir ielauzies manā sirdī un samaitājis to. Sirdī ir iezagušās šaubas. Jēzus ir mēģinājis mani ārstēt, bet vēl arvien jūtu, ka velns dara visu iespējamo, lai mani pazudinātu. Savā istabā dzirdu elles garus. Naktīs šķiet, ka ļaunie gari grib aizraut mani sev līdzī. Bet Dievs nav ļāvis tam notikt.

Kaut varētu tikt vaļā no šīm mokām. Arvien atceros Svētajos Rakstos teikto — "Kokam, kas augļus nenes, būs tapt nocirstam un ugunī iemestam."

Jācer, ka visi, kas nodarbojas ar buršanas grēku, sapratīs, ka tam ir briesmīgas sekas — velns sāk nežēlīgi mocīt savus upurus."

Vēstulē no Vitenbergas atklāts šāds baigs notikums:

"Man uzmācās smaga kārdināšana, un es netiku to atvairījis. Atsvabināšanai gribēju piesaukt to Kungu, bet neapzināti ātrumā uzbruka vārdi "mīlo sātān, dari mani brīvu, palīdzi man". Kopš šī brīža dzīvoju sātāna varā. Mani ne mirkli neatstāj ne tumšie spēki, ne zaimošanas domas. Dvēsele ir neizstāstāmu sāpju pilna. Manī ir arī zaimojuma gars pret Dievu un Pestītāju. Šķiet, ka šis netirās, tumšās domas ir iezagušās tieši sirdī. Mana vienīgā vēlēšanās ir — kaut es atgūtu tīru un skaidru dvēseli, lai drīkstētu sekot Dievam un kalpot Viņam."

Katram, kas maģiju uzskata par nevainīgu lietu, būtu jāsaprot, ka sātāns ir briesmīgs valdnieks. Iesākumā, piesaucot Dieva Vārdu un skaitot pat lūgšanu, viņš ievilina savos tīklos lēticīgos, tēlodams notiekošo par dievišķu. Vēlāk viņš nīrgājas, sakot, ka grēks ir lielāks nekā Dievs to varētu piedot, un mudina labāk pakārties.

Visi, kas palīdzību ir lūguši velnišķajiem spēkiem, atgriezieties un lūdziet Dievu no visas sirds! Lūdziet Dievu, kurš vienīgais spēj saraut saites ar sātanu.

PAREĢOŠANA UN KĀRŠU LIKŠANA

Sākumā minēšu dažus piemērus no vēstulēm.

"Kad biju bērns, tēvs mani apvārdoja. Es pats no 6. un 7. Mozus grāmatas izrakstīju burveklību formulas. Mana māte, kura arī atradās sātana valgos, izmisumā šķīrās no dzīves pašslepkavībā. Pēc mātes nāves kļuva grūtsirdīgs, vairs nespēju priecāties, vēlējos tikai nomirt. Ja jau toreiz Dieva žēlastība nebūtu pie manis, es būtu gājis pazušānā. Tolaik gāju arī pie kādas kāršu licējas, bet uz krūtīm nēsāju "debesu vēstuli".

Pirms pāris gadiem izšķīros par Jēzu. No grēku muklāja tiku gaismā. Tomēr man trūkst īsta prieka. Pietrūkst drošas pestīšanas apziņas. Uz baznīcu eju, lūdzu, lasu Bībeli, bet tas nenotiek iekšējas nepieciešamības dēļ. Patiesi gribu iegūt pilnīgu pestīšanu Kristū, bet netieku ne no vietas."

Savukārt kāda jauniete no Berlīnes raksta:

"Atzīstos, — mani pie Dieva tur bailes, nevis mīlestība. Mani pārņēma drebuļi, kad iedomājos Viņa taisno tiesu. Es pārdzīvoju vārdu "Briesmīgi ir krist dzīvā Dieva rokās" patiesību. Man šķiet, ka neticība un nekā nezināšana par Dievu ir daudz labāka nekā bailes no Dieva. Aizgāju pat pie pareģes, jo gribēju uzzināt, vai nenaslimšu un kad varēšu sevi pilnībā nodot savam Pestītājam. Dvēsele ļoti ilgojas miera. "Vai tas nav "meistardarbs"? Dvēsele tiecas nodoties Pestītājam, bet sātans iečukst, lai iet pie pareģes uzzināt par aiziešanas laiku. Tā cilvēkam tiek liegta iespēja paļauties tam Kungam un cilvēka dzīve nokļūst zem sātana varas. Sātans ir viltīgs, savukārt dvēseles ļaujās pievilties."

Kādā citā vēstulē ir rakstīts:

"Mana vīra vecāki agrāk bieži satikās ar kādu ticīgu ģimeni. Pēkšņi viņi pazīšanos ar šo ģimeni pārtrauca. Vēlāk vīramātei kāda sieviete iemācīja likt kārtis. Vīramāte sāka bieži likt kārtis gan sev, gan saviem paziņām. Kad mans vīrs, viņas dēls, nāca pie tā Kunga, māte no dusmām palika gluži kā ārprātīga un pārmeta dēlam, ka viņš ar savu svētību samaitāšot savu karjeru. Kad viņš nepakļāvās mātes pavēlei izstāties no Kristīgās studentu biedrības, viņa kļuva vēl ļaunāka. Citreiz viņa solījās atnest kāršu likšanu un sākt lasīt Bībeli. Nākamajā acumirkli solīto viņa bija jau aizmirsusi. Reiz viņa mēģināja izdarīt pašslepkavību. Šobrīd vīramāte ir pilnīgi novērsusies no ticības un ir sākusi iet pie spiritīstiem. Viņa mums raksta pārsvarā naida pilnas vēstules. Tās saņemam, kad mums ir notikusi kāda Dieva žēlastība, svētība. Viņa to kaut kādā veidā jūt. Reiz viņa nolādēja mūs un mūsu bērnus. Lādējumu gan viņa atsauca. Uzzinājām, ka viņa no spiritīstiem bija mēģinājusi uzzināt mūsu nākotni."

Lūk, cik tālu velns noved cilvēku: māte nolād savu bērnu!

Tā ir likumsakarība, — kāršu licēju apmeklētāji nevar iemantot mieru, kaut arī to no sirds vēlētos un meklētu.

Kāda sieva no Saksijas raksta:

"Kaut arī esmu piedzīvojusi zināmā mērā atgriešanos, īsta sirds miera man nav, nav arī pestīšanas apziņas. Esmu ļāvusi sevi apvārdot, esmu bijusi arī pie kāršu licējas. Labprāt vēlētos kļūt par priecīgu Dieva bērnu, bet nelīdz ne asaras, ne lūgšanas. Vēlos būt brīva un nest svētību apkārtējiem."

Tas ir mokoši, ja dvēsele, gribot sekot Jēzum, piedzīvo tikai daļēju atgriešanos, nerod pilnīgu mieru. Sātans atgādina savas vecās tiesības. Ir vajadzīgas daudzas un ilgas sirsnīgas lūgšanas un aizlūgšanas, lai saites ar velnu tiktu atraisītas un lai dvēsele pēc tam iegūtu mieru. Velns tiem, kuri viņam atdevusies, sasaista savos valgos gan dvēseli, gan miesu, tā parādoties kā melu tēvs, kurš sākumā saviem sekotājiem sola zelta kalnus, bet vēlāk viņus pievil.

Kāda atraitne raksta:

"Jau 27 gadus slimoju ar briesmīgu slimību. Tā man uzbruka kā sekas buršanas grēkam. Kad saslimu, man bija 20 gadu, tagad man ir 53 gadi. Visus šos gadus velns moka manu miesu, dvēseli, garu.

Zinu, ka Dievs spēj mani izglābt no šīm važām. Bet — kad?"

Skumji un sāpīgi, ka visa dzīve jāpavada sātana valgos. Tā kļūst citāda tikai tad, kad ir nodota tam Kungam, kad Viņš kļūst mūsu Labais Gans.

"Viņš man liek ganīties zālainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens. Viņš atspirdzina manu dvēseli un ved mani pa taisnības ceļiem sava vārda dēļ." (Ps:23:1-3).

Kāds raksta no Baltijas:

"Arī šeit daudzi smok buršanas grēkā un neapzinās, ka tas ir tam Kungam negantība. Nesen sarunājos ar kādu sievu, kura sevi uzskata par ticīgu un kristīgu cilvēku. Viņa ir visur, kur tiek sludināts Dieva vārds, — baznīcā, pie mācītāja, Bībeles stundās. Bet viņa neapzinās savu stāvokli Dieva priekšā. Uzzināju, ka viņa ir ļāvusies apvārdošanai. Tagad viņa nespēj gūt mieru."

Jāiegaumē arī tas, ka buršanas grēks gulstas kā lāsts ne tikai uz pašu burvi, bet arī uz piederīgajiem.

"Mana sievasmāte nodarbojās ar kāršu izlikšanu un "debesu vēstuļu" rakstīšanu. Savā dzīvē viņa ir piedzīvojusi daudz bēdīgu un baiļu pilnu dienu. Zem buršanas grēka lāsta atrodas arī viņas dēls un meita — mana sieva. Pats briesmīgākais ir tas, ka viņa nespēj nākt pie sirds skaidrības. Viņa skraida no vienas vietas uz otru. Tas ir kā lāsts, kas neļauj viņai tikt skaidrībā. Buršanas grēks aptumšo un saista dvēseli tik ilgi, kamēr to neatzīst un neizsūdz par grēku."

"Mana tante ir kāršu licēja. Viņa vispār nodarbojas ar visādām tumšām lietām. Ja nedabū degvīnu vai tabaku, — sāk uztraukties. Sātana varā atrodas gan viņas dēls, gan vedekla."

"Kaimiņos dzīvo kāršu licēja. Viņa varot pareģot arī nākotni. Mana māte aizgāja pie kāršu licējas. Vecmāmiņa, kura bija ticīga, vēlāk to uzzinājusi, rājās un lūdza neļaut ienākt mūsu mājās kāršu licējai. Vecmāmiņa teica, ka nespējot lūgt, jo visa māja ir pilna ar Jauniem gariem. Māte bija aizgājusi pie kāršu licējas, lai uzzinātu, vai dabūšu vīru. Kad nomira vecmāmiņa, kura bija ticīga, labais lūgšanas gars mūs atstāja. Nu velnam bija rīcības brīvība. Beigās arī mani viņš pavedināja. Es ļāvu izlikt sev kārtis, jo domāju, ka ir vienalga — viens grēks vairāk vai mazāk. Tagad man ir tā, it kā necaurredzama siena atrastos manu acu priekšā.

Ar mani notiek arī citas savādas lietas. Ja sāku par kādu lūgt, stipri saslimstu, ir karstumi, trūkst elpa. Bieži esmu tuvu nāvei. Man ir bail no šī savādā stāvokļa, kurš uznāk un pāriet pēkšņi. Savādas lietas notiek arī ar manu māsu. Viņa bieži staigā apkārt tā it kā neko neredzētu."

Minēšu vēl dažas izmisuma pilnas vēstules, tad ceru, ka pietiks, lai katrs saprastu, kādas sekas ir kāršu likšanai, pareģošanai u.tml.

"Nervu sabrukums ir tik liels, ka, šķiet, zaudēšu prātu. Kad biju bērns, māte bija likusi mani apvārdot, lai tā palīdzētu man tikt galā ar dažādām kaitēm. Tagad notikušo viņa pati atzīst par grēku. Tikai tad, kad viņa redz manas šausmīgās mokas, pamostas viņas sirdsapziņa. Tad viņa raud un lūdz Dievu."

Tālāk vēstuli, kurā stāstīts par pašnāvības mēģinājumiem, izmisumu, hipnozi, spiritismu, nav iespējams citēt. Tajā uzrakstītais ir saistīts ar tādām cilvēka ciešanām un sāpēm, ka tas satricina dvēseli. Mēs varam priecāties par mūsu Pestītāju, varam priecāties, ka dzīvojam un kalpojam Viņam, ka mūsu mīlais Pestītājs uzklausa mūsu lūgšanas. Ir cilvēki, kas, ilgojoties pēc tā paša, ir velna piemeklēti gan ar grūtsirdību, gan ar pašnāvības domām, gan ar miesīgām un garīgām sāpēm. Par to sāp sirds.

Vajadzētu daudz, daudz biežāk aizlūgt par šiem briesmīgā ienaidnieka upuriem, kuri dažkārt ir iekļuvuši sātana valgos bez pašu vainas.

Dieva bērni, domājiet par nabaga upuriem, kuri kaut saistīti un sagūstīti, bet labprāt gribētu kļūt brīvi. Tas ir jūsu svēts pienākums iestāties par viņiem, lai Dievs arī viņiem parādās kā visu velna saišu raisītājs, kā Pestītājs, lai arī viņi varētu sacīt:

"Prieks pie tā Kunga ir mans spēks."

SPIRITISMS

Šinī nodaļā liecināšu par tiem, kas ir nodarbojušies ar mirušo iztaujāšanu, t.i. ar garu izsaukšanu, galdiņa dancināšanu un tamlīdzīgām lietām.

Kāda sieviete raksta:

"No 20 gadu vecuma izlieku kārtis un izjautāju mirušos. Pie manis nāca daudz cilvēku. No pareģotā daudz kas ir arī piepildījies. Domāju, ka tā ir nevainīga nodarbošanās.

Bet reiz pie manis ienāca cilvēks no draudzes un lūdza ar šīm ļaundarībām nenodarboties. Promejot viņš paņēma līdzī grāmatas, kurās stāstīts, kā iztaujājami gari, un kārtis, ar kurām zīlēju. Es ilgi nevarēju nomierināties, raudāju, tad nožēlojot grēkus, solīju Dievam nekad ar maģiju nenodarboties. Iestājos draudzē.

To, kas ar mani bija noticis, vīrs nevarēja ciest. Bet es neļāvu viņam traucēt — manam pievēršanās ceļam Dievam. Īsi pirms vīra nāves jautāju, vai viņš nenāks ar mani kopā uz Dievvārdiem. Pretī izdzirdu Dieva zaimošanu. Kaut arī vīrs līdz pēdējam mirklim bija pie skaidra prāta, bet valodu viņš bija zaudējis. Kad viņš šķiroties dzirdēja manu lūgšanu, viņš raudāja. Nokritu ceļos un lūdzu Dievu piedot vīra grēkus un uzlikt man ciešanas par tiem.

Pēc vīra nāves bieži dzirdēju zem dīvāna kaut kādu rūkšanu un nurdēšanu. Tā kā biju sākusī pašauties Dievam, man baiļu nebija.

Atceros, ka tad, kad nodarbojos ar kāršu izlikšanu, aiz aizslēgtām durvīm bieži redzēju savā istabā staigājam tumšus tēlus un dzirdēju dažādus trokšņus."

Šī sieviete vēl tagad žēlojas, ka neesot brīva no velna valgiem. Kāda draudzes māsa rakstīja, ka kāda apmeklējuma reizē pie šīs sievietes satikusi nepatīkamu cilvēku. Viņam piederot kaķis, kurš paliek nikns, ja redz kādu lasām Biblii. Kaut arī viņa zināja, ka kaķī ir velns, viņa to tomēr turēja savā dzīvoklī. Arī es esmu pārliecināts, ka kaķī iemājojis nelabais. Kad,

piemēram, aizgāju pie viņiem, kaķis lēca virsū. Bet kad viņu gribēja iesprostot blakus istabā, kaķis skrēja pa sienu augšup gandrīz līdz pat griestiem. No kaķa kliegzieniem pat sametās bail."

Tālāk vēstulē seko jautājums: "Vai minētā sieva nav saistīta ar nelabo?" Protams, ka viņa ir sātana varā. Dieva vārds par mirušo izjautāšanu un kāršu likšanu taču saka: "Kas to dara, tam Kungam ir negantība."

Bet vēstulē no Berlīnes ir stāstīts par šķīvīša dancināšanu un to, kas pēc tam notika:

"Mani sievas paziņas parādīja, kā jādancina šķīvītis. To, ka spiritisms ir no sātana, mēs zinājām un tāpēc nekad ar to nebijām nodarbojušies. Bet šķīvīša dancināšana mums likās kaut kas cits. Šķīvītis dancoja no viena alfabēta burta pie cita, kuri bija uzrakstīti uz papīra. Ar mums runāt pieteicās mirušo gari un vārdi. Katram istabā atrodošajam atbildēja. Tad nolēmām noskaidrot, kāds spēks ir sācis darboties. Paši jutāmies droši no ļaunā pieķeršanās, jo bijām Dieva atzinēji.

Jā, mēs meklējām Dievu, atzinām Viņu, bet bijām vēl nesaprašas, pretējā gadījumā nebūtu iekrituši šāda grēka bezdibenī. Lai gan no sirds Dievam meklējām, nebijām nožēlojuši, nebijām vēl atgriezušies. Ticējām, ka Dievs zina mūsu cenšanos un ka dzīvoklī varam saņemt atbildi, kādā spēkā šķīvītis tiek griezts. Mums bija lemts to arī uzzināt, bet ne tādā veidā, kā gaidījām.

Kādreiz es un mana sieva mēģinājām to noskaidrot. Iesākās sīva cīņa. Visus "mirušo garus", kuri pieteicās ar mums runāt, mēs atraidījām un turpinājām noskaidrot, kas ar mums runā. Šķīvītis sāka griezties neparasti spēcīgi, ātri riņķoja utt. Mēs atteicāmies runāt ar tumsības gariem. Teicām, lai tas, kurš nāk no sātana, lai nemaz neatbild. Saucām patiesības garu. Tad ar šķīvīša palīdzību nedroši, bet skaidri tika atbildēts: "Kāds Dieva sūtnis." Saņēmām atbildi pat uz vārdos neizteiktām domām. Tā, kad šaubījāmies, vai gars sevi pareizi atklājis, mums tika atbildēts:

"Ticiet droši, es esmu Dieva sūtnis. Dievs jums grib parādīties, jo esat Viņa meklētāji. Dievs parādās pēc savas gribas, kam un kā Viņš vēlas. Un sekoja viena atbilde pēc citas: durvju priekšā ir pasaules gals, mums jābūt Dieva darbu lieciniekiem, mums kā praviešiem jānes šī ziņa pasaulē pirms lielās tiesas dienas iestāšanās.

Noticējām, ka pats Jēzus ar mums runājis. Ilgi atradāmies notikušā iespaidā. Gars solījis mazo trīsgadīgo meitiņu ņemt līdzi, bet mums un 11 gadus vecajam dēlam lika veikt pravieša uzdevumu. Bijām pakļāvušies šim garam, kurš uzdevās par Dieva sūtni, tādā mērā, ka aizmirsām pat ēšanu. Stāvoklis kļuva aizvien ļaunāks un ļaunāks. Sievai šis gars lika izrunāt lielas netīrības. Tā reiz mokās un ciešanās viņa izkiedza: "Ja tas manā sirdī ir atrasts, tad to tur velns ir ielicis."

Beigu beigās atzinām, ka esam ielaidušies ar sātanu, ka viņš mūs piekrāpis. Atsacījāmies no šīm padarīšanām. Pēc atteikšanās dzīvoklī bija nepatīkama smaka. Divas dienas vēlāk nezināms spēks raustīja sievu tieši tā, kā tas Bībelē par velna apsēsto ir stāstīts. Izbailēs viņa iesaukusies: "Jēzu, Tu Dāvida Dēls, apžēlojies par mani!"

Tikai tad ļaunais pazuda."

Tagad šie cilvēki raksta, ka ir brīvi no sātana valģiem. Tāda, lūk, ir nevainīgā šķīvīša dancināšana.

Par to, cik šausmīgas lietas notiek ar tiem, kuri nodarbojas ar spiritismu, vēsta arī kāda žēlsirdīgā māsa, kura kopa jaunu cilvēku, kurš ilgi bija nodarbojies ar spiritismu. Viņa vakarā nolasījusi Dieva vārdus un

palikusi pie slimnieka nomodā visu nakti. Otrajā dienā arī lūgusi Dievu. Par nākošās nakts notikumiem viņa raksta:

"Naktī, esot pie viņa gultas, pēkšņi ieraudzīju no viņa gultas gaisā izšaujamos liesmu. Sajutu gruzdumu un redzēju ēnu, kas izpleta rokas un liesmu nodzēsa. Lūdzu Dievu."

Vēl viens stāsts par cilvēkiem, kuri nodarbojušies gan ar spiritismu, gan ar magnētismu, bet vēlāk no tā atteikušies. Vīrs par magnetizētāju palicis pēc nodarbošanās ar spiritismu. Gars viņam pareģojis lielus ienākumus, nodarbojoties ar magnētismu.

Sieva kļuvusi par mediju spiritistu biedrībā "Cirkel". Vīrs slimnieku vispirms ieveda istabā, kur kopīgi ar sievu izjautāja ar spiritisma palīdzību. Gars ("vadītājs") noteica slimību un pateica arī, kā tā ārstējama.

Interesanti, ka magnetizētāji katru dienu var iedarboties uz 3 vai 4 cilvēkiem, turklāt pēdējie klienti nesaņem to spēku, kuru saņēmuši pirmie, jo magnētiskie spēki izsīkst.

Ja kāds magnetizētājs dienā pieņem vairāk klientu, tad var droši teikt, ka viņš savu magnētisko spēku saņem no gariem. Iepriekšminētais vīrs atzinies, ka saņem savus spēkus no gariem un tāpēc viņš var pieņemt klientus tik daudz, cik pats vēlas. Spēku viņa "vadītājs" devis tik, cik bijis vajadzīgs.

Es pazīstu kādu hipnotizētāju — magnetizētāju, kurš seansa laikā uz grīdas vienlaicīgi noguldījis un- ārstējis vairākus cilvēkus. "Ārstēšanas" laikā bieži aizgājis uz blakus istabu, lai, kā pats teicis, saņemtu jaunus spēkus. Spēka saņemšanas avotu un līdzekļus viņš nav nosaucis. Kad es un mana sieva aizgājām pie šīs ģimenes, tad visi lūdzām Dievu. Pēc šīs reizes pie vīra neatnāca neviens jauns klients, bet sievu spiritisma seansu laikā gari kā mediju noraidīja. Tas tā turpinājās 14 dienas. Kādu dienu sieva mūs uzaicināja uz kārtējo spiritisma seansu, lai tā dalībniekiem atklātu šīs lietas būtību. Visi, pēc tam kad bija pārliecināti, atteicās nodarboties ar spiritismu. Spiritistu biedrība izputēja, bet daudzi no tās vēlāk meklēja dvēseles glābšanu mūsu sadraudzē.

Hipnotisms nav dievišķa, bet miesīga ārstēšana un pakļaušanās otra miesīgam prātam. Gribētu brīdināt: neejiet dziedināties pie šādiem cilvēkiem. Iespējams, ka miesa tiks izārstēta, bet — dvēsele un gars? (Bet tas ir galvenais!)

Par to, ka nokļūt tumšo spēku ietekmē var arī tad, ja tikai noklausās kādu priekšlasījumu par šo jautājumu, rāda nākošās vēstules fragments.

"Kādā pilsētā notika priekšlasījumu cikls par hipnozi, suģestiju, spiritismu. Uz vienu no šiem priekšlasījumiem arī es aizgāju. Ieejas biļeti, uz kuras vajadzēja uzrakstīt adresi, pie ieejas atņēma. Hipnozes seansa sākumā hipnotizētājs uzaicināja klātesošos skatīties uz viņu, saņemt kopā rokas, atdot viņam savu gribu un domās viņam sekot. Pēc seansa cilvēks savas rokas nevarēja atbrīvot vienu no otras.

Tika panākts kontakts ar hipnotizētāju. Tad viņš izvēlējās 7 personas, ar kurām turpināja eksperimentu. Viņš tām pavēlēja iemigt un dziļā miega stāvoklī ar viņiem tika izdarītas neticamas lietas.

Biju tā sajūsminājies, ka, pārnākot mājās, izstāstīju visu savām trim māsām. Māsa apgalvoja, ka tas ir sātana darbs, bet es tam neticēju. Pēc šīs sarunas kādā vakarā nevarēju iemigt. Pēkšņi istabas durvis sāka drebēt kā zemestrīcē. Uzsaucu mātai blakus istabā, bet arī viņa nesaprata, kas notiek. Durvis, drebēja arvien stiprāk un stiprāk. Iededzināju gaismu. Nekas nemainījās. Saucu mātai: "Lūdz Dievu!" Viņa sāka lūgt, bet drebēšana tikai

pastiprinājās. Tad atcerējos Bībeli. Uzsaucu māšai: "Lasi Bībeli." To viņa arī darīja. Nesapratu no lasītā ne vārda, jo lasīšanas laikā kāds spārdīja durvis. Māsa atkārtoja iepriekšlasīto, un tad es sadzirdēju: "Pielūkojiet, ka neviens jūs neaplaupa caur pasaules gudrību." (Kolosiešiem 2:8) To izdzirdot, acumirkli sapratu, ka esmu sātana pavests un aplaupīts. Tad sekoja ļaunākais. Visu apjēdzis, nokritu zemē un cīnīdamies vārtījos pa grīdu. Tajā mirklī dzirdēju māšas teikto: "Jēzus vārdā — sātān atkāpies!"

Pēc šiem vārdiem man uzreiz palika vieglāk, tumšais spēks bija projām. Vēlāk kopīgi ar māsu un kādu ticīgu cilvēku sirsnīgi lūdzām Dievu atsvabināt mani no ļauna.

Nākamajā vakarā ļaunais līdzīgi zibenim sagrauba mani tāpat kā bija to darījis iepriekš. Atkal palīdzēja manas māšas lūgšana. Dievs mūsu lūgšanu uzklausīja. Tagad esmu brīvs no sātana varas un viņa valgiem."

No šī stāsta redzams, ka pazīstamais sakāmvārds "Atdod velnam mazo pirkstiņu, un viņš paņems roku" ir patiesība. Drausmīgākais jau ir arī tas, ka sātāns pārņem visu miesu un dvēseli. Tāpēc vajag izvairīties no dažādiem "izmēģinājumiem", jo elles liesmas var iedegties visai ātri. Tās sagūstīs cilvēku, kuram ilgi pēc tam šī nasta būs jānes.

Par to, ka arī hipnoze nav nemaz tik nekaitīga kā dažkārt runā, liecina kāda vēstule no Saksijas.

"Kara laikā biju tik ļoti cietis, ka vajadzēja iet pēc palīdzības pie nervu ārsta. Par šī ārsta ārstēšanas metodi neko nezināju. Turklāt jāatceras, ka slimis cilvēks nekad nav tik apdomīgs kā vesels.

Ārsts bija patīkama izskata, uzticību izraisošs, laipns kungs. Šķita, ka manas ciešanas viņš ļoti labi saprata. Pirmajā ārstēšanās reizē viņš man lika cieši skatīties viņa acīs un, saņēmis manu roku, sāka runāt: "Skatoties uz mani jūs pārņem miers. Kad uzlikšu roku uz jūsu pieres, sajūtīsiet nogurumu. Jūs iemigsiet. Jūs būsi stiprs un vesels. Jūs esat ciešā miegā. Savu roku jūs nevarat pakustināt, tā ir ļoti smaga."

Tā kā atrados nomodā, man gribējās sākumā smieties par notiekošo. Man šķita, ka, ja vien gribēšu, varēšu savu roku izņemt no ārsta rokām.

Pēc atkārtotiem hipnozes seansi mani sāka vajāt murgi, baigi sapņi. Reiz kādā rītā pamodos agri un kaut arī viss istabā bija tāpat kā vienmēr — tikpat klusi un mierīgi, likās, ka visi pekles gari būtu apstājuši manu gultu. Ārsts šo notikumu skaidroja kā slimības krīzi, kura ātri pāriešot. Ārsts arī piebilda, ka neviens slimnieks šādas lietas neesot stāstījis. Ar bailēm gaidīju katru nākamo rītu. Sirsnīgi lūdzu Dievu pateikt, ko notikušais varētu nozīmēt. Lūdzu, lai mani pasargā, apsoliņu kalpot Viņam. Dievu lūdzu arī pirms katra hipnozes seansa. Lūdzu Dievu ņemt mani savā žēlīgā aizsardzībā. Briesmīgo sapņu brīžos lūdzu: "Kungs Jēzu, palidzi man." Pēc šīs lūgšanas spoki parasti pazuda.

Dievs turēja pār mani savu roku, es drīz ieguvu skaidrību: atgriezoties no grēkiem visa griba ir nodota Dievam, un tā tu piederi Viņam. Bet kad kāds cilvēks, kas dzīvo bez Dieva, grib pakļaut tavu gribu, Dievs, negribēdams to pieļaut, rāda tās briesmas, kādās var nokļūt, ja netiek sarautas saites ar svešo spēku.

Es pateicos Dievam par šo gaismu. Ārstam izstāstīju, ka Dievs man paskaidrojis notiekošo ar mani, kā arī to, ka no ticības Dievam viedokļa varu izskaidrot viņa hipnozes iedarbības sekas. Ārsts smaidīdams mani uzklausīja, bet nesaprata mani. Tad viņš mēģināja mani pārliecināt un skaidroja savu ārstēšanas metodi tikai kā ārēju līdzekli. Bet es jutu, ka teiktais nav patiesība, tāpēc nolēmu pēc iespējas ātrāk klīniku atstāt."

Tas ir tiesa, ka Dievs mums brīvo gribu nav devis tamdēļ, lai mēs to nodotu citu rīcībā. Dieva bērniem jāturas Jēzus uzticībā un piederībā Dievam.

Bet par sekām, kuras rodas, nodarbojoties ar spiritismu, var uzzināt, lasot kādu vēstuli:

"Kāds pēc nodarbošanās ar spiritismu secināja, ka kāds ļauns gars spiritisma seansu laikā uzdevās par viņa mātes vai sievas mātes garu un gadiem ilgi meloja. Sekas viņa ģimenē bija briesmīgas. Sieva priekšlaicīgi nomira, ciešot lielas mokas no kādas nezināmas slimības. Viņas miesa bija pārklāta sarkaniem plankumiem. Neviens ārsts palīdzēt nevarēja. Līdzīga slimība piemetās citam, kurš gribēja pētīt spiritismu, lai par to varētu runāt priekšlasījumos.

Kad kādai slimniecei ar līdzīgu slimību vaicāju, vai viņa nav nodarbojusies ar buršanas grēku, viņa atzinās, ka tas ir bijis. To uzzinot, es sadedzināju visas grāmatas par maģiju, kas atradās slimnieces istabā. Tad pēc sirsnīgas lūgšanas viņa vispirms atdzīvojās un jau nākamajā dienā jutās daudz labāk."

Starp citu, ja spiritisti klausās Dieva vārdu, tad viņi vai nu iemieg vai arī žāvājas.

Ir pareģotāji, kuri pēc mirušo iztaujāšanas spēj pasacīt nākošās lietas. Kāda no pareģēm uz durvīm bija piestiprinājusi cenrādi par dažādu garu izsaukšanu. Šie cilvēki, nonākot satiksmē ar Dieva bērniem var sākt trakot, ālēties, mētāt rokas, var parādīties krītamā kaite, stīvs skatiens, un īpašos gadījumos — mešanās niknuma bezspēkā ticīgajam virsū ar dūrēm.

Ir vēl kāds stāsts par spiritisma briesmīgajām sekām.

"Kādā pilsētā pie ticīgā dzīvoja kāds dārznieka māceklis. Reiz šis cilvēks bija paņemts līdzī uz kādu spiritistu seansu. Tā laikā māceklim bija palicis slikti un viņš gribēja bēgt prom no šīs vietas. Pēc seansa viņu sāka vajāt tumsības spēki. Savādie mācekļa stāsti par notiekošo pamudināja mājas saimnieku pašam pārliecināties par stāstītā patiesumu, tāpēc saimnieks nolēmis vienu nakti pārgulēt mācekļa istabā. Naktī saimniekam kāds iesitis pa ausi. Pēc sitiena bijis dzirdams kāds troksnis. Kad māceklis un saimnieks pielekuši no savām gultām un iedegusi gaismu, viņi ieraudzīja uz grīdas paprāvu akmeni. Dažādas dīvainības notika arī vēlāk. Ne no šā ne no tā siltumnīcā apgāzušies puķu podi, kādreiz tie sākuši lidot pa gaisu, negaidīti nozudušas atslēgas, kuras vēlāk atrastas bērnu gultiņā. Visas savādības ar laiku kļuva par kaimiņu sarunu tematu."

Domāju, ka līdzīgiem stāstiem vajadzētu palīdzēt atrunāt cilvēkus no tamlīdzīgām nodarbēm kā spiritisms. Bet, nē! Cilvēki gluži kā tauriņi uz gaismu dodas uz līdzīgām vietām.

To, ka sātans prot un spēj parādīties kā gaismas eņģelis, atklāj nākamās vēstules fragments. Tajā stāstīts par okultistu sanākšanām, kuru laikā parādīties gan apustulis Pāvils, gan M. Luters.

"Dīvainākais ir tas, ka parādās arī it kā Jēzus. Okultisti saka, ka tas ir no Dieva. Kā tas skaidrojams? Tā saucamo iztaujāšanu kristīgā ticībā aizliedz otrais bauslis. Pēc garu izsaukšanas spiritisti vairākas stundas gaida, kamēr kāds ieradies. Visiem okultistiem, kuri piedalās, jābūt "ticīgiem", — tāds ir noteikums. Medijs ir kāda 70 gadus veca sieviete, kuras valoda ir samērā primitīva. Apmēram šādi viņa izsauc garu: "Dievs! Pestītāja un Glābēja vārdā, nāc pie mums brāļa Pāvila gars. Dzirdi!"

"Mīļās dvēseles, stājieties stipri pie Jēzus, citādi jūs, kurām nav par šīm lietām pareizā skaidrojums, kritīsiet bailībā! Kamēr jums spīd saule un viss

notiek pēc jūsu gribas, jūs esat laipni un apmierināti, priecīgi iekš mīlā Tēva. Ja bēdās uzreiz nerodas palīdzība, jūs šaubāties. Arī tumsā jābūt stipriem un jāiet pretī gaismai. Dievs ar jums!"

Vai tā varētu runāt apustulis Pāvils? Vai viņš runātu šādas banalitātes? Bībeliski domājošais uzreiz no šāda teksta jūt krāpšanu. Kamdēļ sātans izliekas par eņģeli? Kamdēļ viņš runā apustuļa Pāvila vārdā? Tas notiek tāpēc, lai tās dvēseles, kuras meklē ceļu, varētu novērst no kristīgās draudzes.

Šie okultisti jau 15 (!) gadus pulcējas kopā. 15 gadus viņi caur sātanu un viņa liekulīgumu attur gūt pareizu atziņu un atrauj no kalpošanas Dievam. Sātans tāpat kā okultisti, jauc prātu arī tā saucamajiem lorberistiem, kuri apgalvo, ka dzird eņģeļu balsis un kuri sava tēva — medija Lorbera — grāmatas vērtē augstāk par visām pārējām, arī Evaņģēliju.

Kādā vēstulē ir rakstīts:

"Velns uzmeklē un atrod visus pasaules bērnus, kas ir apņēmušies dzīvot Dievam patīkamu dzīvi. Viņš tiem māca teosofiju. Bet katra teosofa augstākais mērķis ir brīvība. Lorbera raksti padara cilvēkus aklus pret Kristu. Tā tas notika arī ar mani. Ar okultās literatūras palīdzību iepazīnos ar mediju mācībām un gaišredzību. Man bija saskare ar gaišreģiem, sapņu skaidrotājiem, karmas pētītājiem, spiritistiem utt. Kad nonācu ārprātīgo namā, neviens okultists man nevarēja palīdzēt. Tad iestājās briesmīgākais: sajutu, ka sātans ir jau manā sirdī. Līdzīgi velnam es nievāju un apsmēju savus tuviniekus un arī Jēzu. Pats cietu elles mokas. Dēmoni mētāja mani no vienas pašreizliedzības citā. Pašmociņās nodarīju savai miesai smagus bojājumus. Pēc iznākšanas no ārprātīgo nama man bija liels nespēks. Sātans iečukstēja pašslepkavības domu. Man bija bail to darīt, turklāt ļoti milēju dzīvi. Pašā pēdējā brīdī Dievs sāka vadīt mani pretī dzīvei. Nokļuvi ticīgu cilvēku vidū. Pakāpeniski kaut arī mani nomāca pretīgās saistības ar sātanu manā sirdī iespiedās Jēzus vārdi. Par savu izglābšanos varu pateikties Jēzum. Dieva Gars dēmonus pārspēja. Jēzus asinis un Viņa Gars atbrīvoja mani no smagajām saistībām. Miesa arī atguva veselību.

Man sāp sirds par visiem, kuriem nav glābšanas caur Jēzu."

Vēl viens piemērs, šoreiz par magnetizēšanas briesmām.

"Izstāstot savus pārdzīvojumus, kuri saistīti ar grāmatu "Visu zināšanu kronis jeb gudrības grāmata", ceru kādam pakalpot. Šī grāmata Dievu nenoliedz, bet apgalvo, ka Dievs ir dievu dēls, atnācis no mūžības, rāda, kā sasniedzama pilnība, lai būtu priekšzīme citiem. Līdz ar to Dievs neesot mūs atsvabinājis, viņš esot atbrīvojis tikai sevi pašu. Tā kā ir viens īstais Dievs, tad ir jābūt arī karmai, t.i., likumam par taisnīgu atmaksu, pēc kuras katra cilvēku izdarīta netaisnība pašam ir jāizlīdzina. Grāmata stāsta arī par dvēseļu staigāšanu, par gariem, kuri zemi gan ir atstājuši, bet augstāko pilnību vēl nav sasnieguši. Ja gars neatrod sev vietu, viņam ir jāatgriežas, lai atkal dzīvotu zemes virsū. Kaut arī grāmatā rakstītajam neticēju, lasīju to ar satraukumu un piedzīvoju, ka mani sāka mocīt ļauni gari.

Sākumā bija tikai neomulīga sajūta. Vēlāk jau skaidri sajutu, ka ap mani rosās man naidīgi gari. Kādu vakaru pirms iemigšanas redzēju, ka ap gultu ir sastājušies baigi tēli. Divi mani saķēra un sāka žņaugt. Šķita, ka jāmirst. Sāku lūgt. Pēc vārdiem "Svētīts lai top Tavs vārds..." briesmekļi mani palaida vaļā. Šo briesmīgo pārdzīvojumu nenovēlu nevienam. Brīdinu katru līdzīga satura grāmatas nelasīt."

Ja jau šīs grāmatas lasīšanai vien bija tādas sekas, cik vēl lielākā mērā gan dvēseli novedīs šo tumšo spēku varā saskarsme un ārstēšanās pie

šāda cilvēka. Un ja arī magnetopātu starpā atrastos dažādi cilvēki, tomēr mēs nekad nevaram zināt, ar ko mums būs darīšana, ja brīvi atļaujam sevi kādam magnetopātam vai kādam, kas nodarbojas ar hipnozi sevi iespaidot. Tādēļ no tā visa var tikai brīdināt atturēties. Pirms beidzam par to runāt, minēšu vēl kādu brīnišķu Dieva pasargāšanas gadījumu, ko piedzīvoja cilvēks, kurš gribēja ārstēties pie magnetopāta. Kad viņš nonācis pie magnetopāta dzīvokļa durvīm, uz kurām redzējis uzrakstu: "Ar magnētisma spēku, domu un dzīvības spēku pārņemšanu tiek panākti droši rezultāti", tad sajutis, ka kāda augstāka vara liegtu viņam tur ieiet.

Viņš tomēr iegājis. Uzgaidāmās telpas sienas rotājuši dažādi kristīgi uzraksti u.tml. Un tomēr neuzticības sajūta ik brīdi pieaugusi.

Nejauši viņš izdzirdis sarunu starp magnetopātu un viņa sievu, kas norisinājusies blakus istabā. Vīrs lādējās un lamājās briesmīgiem vārdiem un sieva viņam pārmeta: "Tu jau sen esi velnam pārdevies, es nespēju to vairs ilgāk izturēt! Kad mācu bērniem Dievu lūgt, tu saki, ka tas ir blēņas un muļķīga pļāpāšana. Vai tu domā, ka man tas nesāp?"

Slimnieks saprata Dieva brīdinājumu, ātri apgērbās un aizgāja, nolēmis, ka labāk slimot un ciest nekā pieņemt veselību no velna. Savu liecību cilvēks beidz ar atziņu, ka ir laimīgs par Dieva sargāšanu un ka miers ir dārgāks par visbriesmīgākajām dvēseles mokām.

No Tīringas kādā vēstulē raksta:

"Iepazīnos ar kādu "kristīgu" ģimeni. Viņi lūdz Dievu, čakli apmeklē baznīcu, dzīvo mierīgu klusu dzīvi un ir labdarīgi. Ar laiku uzzināju, ka viņi pastāvīgi nodarbojas ar spiritismu. Tā kā par to neko nezināju, iesākumā noticēju, ka nodarbošanās ar spiritismu ir kaut kas labs un pat dievišķs. Apmēram veselu gadu kopā ar viņiem piedalos spiritisma seansos. Nesen kāda sieviete brīdināja, ka spiritisms ir velna izdomājums. Man iesākās smaga, vairāku nedēļu gara cīņa. Paldies Dievam, Pestītājs beidzot mani atsvabināja! Cīņas laikā visu es redzēju it kā divējādi. Pēkšņi sapratu, kas notiek. Vakaros pēc spiritisma sanāksnām mani mocīja bailes, bet tumšos kaktos saskatīju zibenim līdzīgas parādības. Lūdzu Dievu rādīt īsto ceļu. Kļuvu draudzes loceklis, tagad esmu laimīgs un priecīgs Dieva bērns.

Šajās spiritistu sanāksnās viss iesākās ar vārdiem "Miers lai ir ar jums, mīlie cilvēku bērni!", tad — dziesma, lūgšana, Bībeles lasīšana un Bībeles teksta skaidrojums. Pēc tam runāja kāds medijs, kurš, nonācis transa stāvoklī, pusstundu runāja par dzirdētajiem vārdiem. Viņš parasti runāja vai nu Dieva eņģeļa, kāda Vecās Derības pravieša vai pat Mārtiņa Lutera vārdā. Spiritistu seansos darbojās 6 medijs no "Taisnā ceļa sabiedrības jeb no Emaus ložas" — trīs runātāji un trīs redzētāji, kuri skaidroja notiekošo. Piemēram, redzētāji cits caur citu stāstīja: "Gars nostājas aiz medija krēsla, medija gars atstāj mediju. Atnākušais gars ieiet medijā... utt."

Šajos vakaros drīkstēja piedalīties tikai biedrības locekļi. Spiritisti uzskatīja, ka pie viņiem ierodoties pats Jēzus, šajās reizēs viņi metās ceļos, rāpās klāt iedomātajai parādībai, lai saņemtu "svētību". Viņi uzskatīja, ka šādas izdarības ir tīrā gara mācības. Pats Kungs viņus, kuriem bija doti apustuļu vārdi, mācot. Starp citu šie medijs tika saukti apustuļu vārdos. Viņi arī apgalvoja, ka trīs gadus pie Jēzus mācībā esot, viņi iegūstot pilnību.

Jebkuru citu mācību viņi neatzīst un noraida. Visi viņi ir pārliecināti, ka ierodas visaugstākie gari. Par savu uzdevumu medijs uzskata arī izsaukto mirušo garu tuvināšanu ar lūgšanām Dievam. Esot kādreiz ieradies kāds pirms 200 gadiem mirušā gars, kurš stāstījis par baznīcas aplaupīšanu. Kāds cits atzinies, ka bijis slepkava. Dažkārt viens un tas pats gars

ierodoties atkārtoti, un stāstot, ka esot sākuši staigāt gaismas ceļus. Citkārt izsauktie gari vedot līdzī citus — neizsauktos. Tā reiz ieradies ļaunuma pārpilns gars, kurš tik ļoti spēcīgi darbojies caur mediju, ka pārējie mediji tik tikko spējuši trakojošo savaldīt. Pēc seansa medijs, kurā iemiesojies ārprātīgais gars ilgi esot gulējis gluži kā bez dzīvības. Kad ļaunais gars mediju bija atbrīvojis no sevis, medijs neko neatcerējās.

Izsaukto garu spiritisti sagaida ar vārdiem: "Tavi grēki tev var tikt piedoti. Pat ja tie būtu tik sarkani kā asinis, tie var tikt mazgāti sniega baltumā." Spiritistu lozungs ir — "Mīli Dievu un savu tuvāko kā sevi pašu."

Spiritisti ir ļoti aktīvi. Par to liecina viņu darbošanās, pierakstot tekstus un darot tos populārus."

Šajā vēstulē vēl reizi parādās, ka sātans visādā veidā pūlas cilvēkus apmānīt. Viņš labprāt cenšas, lai ātrāk un pārlicinošāk sasaistītu cilvēku savos valgos, izliekas ņemam talkā Bībeli, lūgšanu un pat Trīsvienīgā vārdu. Dievs, esi žēlīgs visiem sātana upuriem un atbrīvo viņus no sātana valgiem!

Kā pēdējo minēšu fragmentu no kādas vēstules, kurā nedaudz stāstīts par astroloģiju.

"Kādam Berlīnes astrologam aizsūtīju vēstuli ar lūgumu pareģot man nākotni. Atbildē astrologs pareģoja, ka dzīves pirmajā pusē man nebūšot laimes, bet otrajā — gūšot panākumus un būšot laimīgs. Viņš pareģoja, ka būšot divas miršanas. Kad izlasīju šādu pareģojumu, kļuvu nemierīgs, nekur nespēju atrast mieru. Nelīdz pat Bībeles lasīšana."

Šis īsais fragments vien liecina par sirds bailību un nemieru, kuru radījusi astrologa atbilde.

Lai Dievs dod, ka minētie personiskie pārdzīvojumi un pārdzīvoto mocību apraksti ikvienam liktu saprast, kādas sekas ir buršanas grēkam, garu izjautāšanas grēkam un tamlīdzīgām nodarbēm ar burveklībām. Lai katra pieviltā un sātana varā nokļuvusī dvēsele saprastu, ka dažādās viltības kalpo tikai vienam mērķim — dvēseles pazudināšanai, sasaistot viņu sātana valgos.

Paldies Dievam, ka arī tiem, kuri ir ielaidušies ar sātanu, pastāv atgriešanās un atbrīvošanās no velna iespēja. Vēl viens fragments no vēstules:

"Pie mums daudzi nodarbojas ar spiritismu. Ir vismaz 20 spiritistu biedrības. Tādu ir nodibinājuši pat bērni. Kāds laulāto pāris atstāstīja tur piedzīvoto. Pēc vairāku seansu apmeklēšanas sievu sākuši vajāt dažādi gari, viņa bijusi tuvu ārprātam. Pēc ilgas iekšējas cīņas un kristīgu cilvēku palīdzības viņa sirdsmieru ir atguvusi. Tagad šī sieviete saka, ka, jūtot uzmacāmies nemieru vai tuvojamies kārdinājumu, jāpiesauc Pestītājs. Tā cilvēks tiks pasargāts."

Pateicība Dievam, ka Jēzus vārds ir svētība un glābējs visiem okultisma nomocītajiem upuriem.

Nav citas glābšanas un cita vārda, kurš dod svētību. Ir tikai Jēzus Kristus, slavējams mūžīgi!

KĀ ATBRĪVOTIES NO SĀTANA VALGIEM

Grāmatas beigās par nopietnu un svarīgu jautājumu — kā tikt vaļā no sātana valgiem. Pirmām kārtām jāatzīst, ka katra maģija (buršana, zilēšana,

riebšana, pūšļošana, pareģošana, apvārdošana u.tml.) ir smags grēks, kurš aizslēdz debesis un ved bezgalīgās mokās un pazušana.

Vēlreiz minēšu Bībelē teikto:

"Negriezieties pie pareģiem, netaujājiet zīlniekus, nemeklējiet tos, ka jūs ar tiem nesagānāties; — Es esmu tas Kungs, jūs Dievs." (3. Mozus 19:31).

"Un kas griezīsies pie zīlniekiem un pareģiem, lai ar tiem ielaistos netiklībā, tos es uzlūkošu ar dusmīgu vaigu un viņus iznīcināšu no viņa tautas vidus." (3. Mozus 20:6).

"Kad nu vīrs vai sieva ir zīlnieki vai pareģi, tos būs nokaut, tie ar akmeņiem jānomētā; — lai viņu asinis uz tiem paliek." (3. Mozus 20:27).

"Burvi neatstāj dzīvu." (2. Mozus 22:17).

"Kad tu nonāksi tanī zemē, ko tas Kungs, tavs Dievs tev dos, tad tu nemācies darīt tās lietas negantās, ko šīs tautas dara. Lai tavējo starpā neatrastos neviens pats, kas savu dēlu vai meitu liktu sadedzināt, nedz arī, kas zīlē nākotni, nedz riebējs, nedz pareģis, nedz pesteļu cienītājs, nedz miroņu vaicātājs. Jo visi, kas to dara, tam Kungam ir negantība, un šīs negantības dēļ, tas Kungs tavs Dievs, tos izdzen tavā priekšā. Nevainīgam tev būs būt, tā Kunga sava Dieva priekšā." (5. Mozus 18:9-13).

"Bet tiem bailīgajiem un neticīgajiem, un apgānītajiem, un slepkavām, un netikļiem, un burvjiem, un elku kalpiem, un visiem melkuļiem būs sava daļa tai zaņķī, kas deg ar uguni un sēru, tā ir otra nāve." (Jāņa atklāsmes 21:8).

"Bet arī paliek suņi, burvji, netikļi, slepkavas, elku kalpi un visi, kas mīl un dara melus." (Jāņa atklāsmes 22:15).

Šie vārdi apliecina, ka runāts par negantību Dieva priekšā, par grēku, par kuru draud: nomētāšana ar akmeņiem, izdeldēšana no ļaužu vidus un izslēgšana no Jaunās Jeruzalemes — Dieva valstības. Vēlreiz saku — lai atbrīvotos no sātana valgiem, vispirms atzīti — nodarbošanās ar maģiju ir liels grēks. Daudzi tā nedomā. Uzskata to par nenopietnību. Tad, kad ar šiem cilvēkiem par šo jautājumu runāju, viņi smejas un dažkārt atbild:

"Nieki un muļķības! Ar sātanu šai lietai nav nekāda sakara." Citiem to nezināšanas un muļķības dēļ viņu dzīvei uzlikts smags slogs. Vēl citi uzskata, ka nodarbībām, kas saistītas ar okulto, nevar būt nopietnas sekas. Par attaisnojumu šie cilvēki min to, ka ar to nodarbojušies arī vecāki, kurus turklāt uzskatījuši par dievbijīgiem cilvēkiem. Vēl citi apgalvo, ka šo nodarbošanos pārņēmuši no Kristus apustuļiem un ka līdz ar to viss notiek Dieva vārdā. Šie cilvēki, kuri tā domā un runā, neželos to, ka nodarbojas ar šādām lietām, jo viņi par grēku to vispār neuzskata. Bet tas, kurš nenožēlo, neatgriežas. Viņš netiek vaļā no valgiem, kuri viņu sasaistījuši.

Būtu labi, ja cilvēki paļautos neviļošajam Dieva vārdam un saprastu, ka, nodarbojoties ar apvārdošanu, notiek buršanas grēks. Buršanas grēks ir arī tad, ja gribam ar kāršu palīdzību uzzināt nākotni, ja gribam zināt to, ko Dievs mums apslēpis.

Tas ir buršanas grēks, ja gribot palikt veseli, lietojam dažādas burvju formulas, amuletus utt., u.tml. Tas ir buršanas grēks, ja, gribot izzināt viņpasaules dzīvi, iztaujājam garus.

Tie, kuri atzīst nodarbošanos ar maģiju par grēku, ar šīm šķietami nekaitīgajām lietām nenodarbosies. Viņi nebaidīsies no skaitļa 13, no pūces brēciena, un atrastu pakavu vai četrlapu āboliņa lapiņu neuzskatīs par laimes zīmi. Cilvēki sapratīs, ka laime un labklājība nav atkarīga, piemēram, no atrasta pakava, bet gan no — Dieva. Laimes gaidīšana no kādām atrastām lietām nav paļaušanās Dievam un Viņa tēvišķai vadībai.

Baiļu nav mīlestībā, bet pilnīga mīlestība aizdzen bailes, jo "bailēm ir mokas; kas baiļojas nav sasniedzis pilnību mīlestībā." (1. Jāņa 4:18).

Diemžēl daudzi cilvēki vēl ir mānīcīgi. Iespējams gan, ka viņi savu mānīcību nopietni neuztver un pat nepūlas to izskaidrot. Tomēr tā ir un paliek ticības noliedzēja un ienaidniece. Atgādinu, — atzīstiet vispirms, ka mānīcība ir nopietns un smags grēks. Kas to atzīs, tas mānīcību atmetīs un to nožēlos.

Pēc grēka atzīšanas ir jānāk nožēlošanai. Ko nozīmē — nožēlot? Nožēlot nozīmē mainīt domas. Nedrīkst, piemēram, apvārdošanu, pareģošanu u. tml. uzskatīt par nevainīgu joku. Jālūdz no Dieva piedošana par to, ka Viņš tapis apbēdināts, ka Vīna vārds ir likts necienā. Pateicība Dievam, ka Dieva Dēla Jēzus Kristus asinis mūs mazgā tīrus no visiem mūsu grēkiem. Tās mazgā mūs arī no buršanas grēka. Iespējams, ka cilvēks pats nav lāvies apvārdošanai, nav zinājis, ka ticis apvārdots jau bērnībā. Tomēr grēks ir bijis. Un tā ir patiesība, ka arī šādi cilvēki atrodas velna valgos. Velns ir draudīgs ienaidnieks. Viņam ir vienalga, kā cilvēks ir iekļuvis viņa valgos. Par tiem, kuri tajos ir iekļuvuši buršanas grēka dēļ, viņš nīrgājas, izmantodams iegūto varu pār tiem. Bieži esmu redzējis velna valgos sasaistītos, kuri grūtsirdības un pašslepkavības domu nomākti, zaimošanas pārmocīti velk savu dzīvi. Bet nežēlīgais velns nepazīst līdzietību un žēlastību. Viņš baidās tikai no viena — glābšanas un atpestīšanas zīmes — Jēzus Kristus asinīm. Jēzus patvērumā cilvēks ir glābts no visām mocībām gluži kā Izraēla bērni kādreiz Ēģiptē. Lūdz to Kungu sevi mazgāt un pestīt. Tāpēc tev būs meklēt glābiņu šā jēra asinīs un lūgt To Kungu tevi mazgāt un pestīt caur tām. "Viņā mums dota pestīšana Viņa asinīs, grēka piedošana pēc Viņa bagātās žēlastības." (Efeziešiem 1:7).

Ar to vien, ka lūdzam sevi glābt caur Jēzus Kristus asinīm, nepietiek. Mums jātic, ka Jēzus Kristus asinis mūs spēj mazgāt. Ir tikai jātic.

"Iekš Kristus mums ir atpestīšana, caur Viņa asinīm grēku piedošana, pēc Viņa bagātās žēlastības." (Efeziešiem 1:7).

Lūgšanai jābūt saistītai ar ticību, ka velnam varu ir noņēmis Jēzus, pie krusta čūskas galvu samīnot.

Var viegli kļūdīties. Bībelē esot pavisam 36000 apsolījumu. Daudziem tas neko nenozīmē, ja velns paša pārmocītai dvēselei, kas atrodas viņa valgos, pačūkst:

"Uz tevi tas neattiecas! Tev būs tomēr jāiet pazušanā!"

Šim vienam velna čūkstam savalgotais tic vairāk nekā visiem Jēzus Kristus apsolījumiem. Vai Jēzus Kristus ir pelnījis, ka tā viņu padara par meli? Vai Jēzus Kristus nav sacījis:

"Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība!" No laika gala velns vienmēr ir melu tēvs. Viņš vienmēr apmelo un pievil dvēseles. Vai tad tas vēl nav skaidrs?

Pirms grēkā krišanas, velns kārdina ar ieguvumu un to, ko pēc klausīšanas velnam cilvēks panāks. Pēc grēka izdarīšanas velns zobojas par grēkā kritušā mokām un čūkstot iegulto:

"Tavs grēks ir tik liels, ka Dievs to vairs nepiedos."

Vai tā nav nežēlīga krāpšana? Tu vēl gribi ticēt viltņiekam? Viņa vārds tev nozīmē vairāk nekā tā Kunga vārds?

Jēzus Kristus saka:

"Kas pie Manis nāk, to es neatraidīšu.

Es tiem dodu mūžīgu dzīvību un tie ne mūžam neies bojā, un neviens tos neizraus no manas rokas."

Kuram gribi ticēt tu? Sātanam vai Pestītājam? Saproti taču, ka, klausot sātana musināšanai (meliem), tu savu Pestītāju ieliec meļa lomā. Vai tiešām tu to gribi?

Tici, ka tā ir patiesība, ko Jēzus Kristus ir sacījis:

"Viss ir piepildīts."

Tici apustuļa Pāvila liecībai:

"Iekš Kristus mums ir atpestīšana, caur Viņa asinīm grēku piedošana, pēc Viņa bagātās žēlastības." (Efeziešiem 1:7).

Tici savam Pestītājam! Viņš tevi nepievils, jo Viņa vārdam var paļauties. Tā Kunga vārds paliek mūžīgi. Neielaidies ar sātanu, neklausies viņa čukstos.

Jēkabs saka:

"Tad nu padodieties Dievam un stājieties pretī velnam un viņš bēgs no jums." (Jēkaba 4:7).

Bet, kad velns nāk, lai raisītu tevī šaubas, saki skaidri un noteikti:

"Stāv rakstīts!"

Atsaucies uz Dieva vārdu, — un sātans atstāsies. Tātad — netici velnam, kas tevi krāpj. Tici Pestītājam, — Viņš ir patiesība un saka tev patiesību.

Tevis jāievēro vēl viena patiesība. Mēs varam būt droši, ka buršanas grēks mums var tikt piedots, bet tas vien nesarauj saites ar padarīto grēku. Tā ir tā pati situācija, kad kāds, zinot, ka pagātnes grēki ir piedoti, pieredz, ka tiek vilkts atpakaļ vecajā grēkā. Iepriekšējās saistības var atkal parādīties. Ko tadā gadījumā darīt? Apustulis Jēkabs saka:

"Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti." (Jēkaba 5:16).

Tas, kurš nevar pats atbrīvoties, lai izsūdz savus grēkus kādam pieredzējušam kristietim, lai lūdz Dievu kopīgi. Kopīgai lūgšanai Dievs ir devis apsolījumu:

"Ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā kādas lietas dēļ, ko tie grib lūgt, mans debesu Tēvs to tiem dos." (Mateja 18:20).

"Jo kur divi vai trīs ir sapulcējušies manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū." (Mateja 18:20).

Diviem, kuri ir vienojušies lūgšanā pēc Viņa vārda un prāta, līdzās ir Jēzus Kristus, kurš dzird, uzklausā un palīdz, jo Viņš to ir apsolījis, tāpēc meklē sev stiprinājumu kopīgā lūgšanā. Esi kopīgā lūgšanā tik bieži, cik vien tas ir iespējams. Esmu ievērojis, ka kādreiz viena atsevišķa lūgšana līdz tikai kādu laiku. Lai ienaidnieka vara pār cilvēku neparādītos atkārtoti, lūgšana jāatkārto tik bieži un ilgi, kamēr slimība ir pieveikta. Jēzus saka:

"Bet šī suga neiziet kā vien caur lūgšanu un gavēšanu." (Mateja 17:21).

Tas nozīmē — ar ilgstošu lūgšanu uz brīdi aiziet no pasaules, lai klusumā saņemtu spēku no augšas. Svētīgi arī kādu laiku pavadīt kristīgā sabiedrībā, kurā mājā lūgšanas gars un valda ticības spēks, lai dienu no dienas atrastos zem Dieva vārda un lūgšanas. Daudzi, pateicoties Dieva žēlastībai un atrodoties kristīgā sabiedrībā, ir kļuvuši brīvi no sātana valgiem. Tāpēc, ja vien tev ir iespējams, vismaz kādu laiku atrodies tur, kur Dieva vārds parādās kā Dieva spēks un kur cilvēki kalpo Viņam.

Par labu līdzekli saišu saraušanai ar ienaidnieku, uzskatu arī roku uzlikšanu. Minēšu kādu gadījumu. Kāda sieviete bija uzrakstījusi par savu vīru, kurš mocījās ar grūtsirdību, jo bija savas mātes — kāršu licejas dēļ sapīts velna valgos. Atbildes vēstulē ieteicu, lai viņa lūdzot uzliek rokas.

Pēc kāda laika no šīs sievietes saņēmu vēstuli, kurā bija rakstīts:

"Tieši tajā dienā, kad saņēmu Jūsu vēstuli, manam vīram uzmācās smaga grūtsirdība. Mēs metamies ceļos un es, paļaudamās uz Jēzus asins spēku, vīram uzliku savas rokas. Vīra grūtsirdīgās domas acumirkļi izgaisa. Jau ir pagājuši seši mēneši, bet vīram grūtsirdība vairs nav uzmākusies."

Kā tikt brīvam no zaimošanas domām, kuras parādās, ja ir saistība ar sātanu? Tādā gadījumā iesaku domas, kuras nenāk no tavas sirds vērst citā virzienā. Tev tādā gadījumā jādomā par Golgātas krustu un atpestīšanu caur to.

"Kas pateicību upurē, tas Mani tur godā, un tas ir tas ceļš, kā es tam rādīšu Dieva pestīšanu." (Psalmi 50:23).

Arvien Dieva vārdi aicina pateikties. Apustulis Pāvils aicina:

"Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz Jums." (1. Tesaloniķiešiem 5:18).

Esmu pārliecināts, ka pārliecība par mūsu pestīšanu ir aizsarglīdzeklis pret zaimošanas domām. Ienaidnieks pazaudē savu varu pār mums, ja slavējam Dievu un pateicāmies Viņam. Mācīsimies vienmēr un visur pateikties Dievam.

Ja tomēr zaimošanas domas uzrodas pēkšņi un nav iespējama lūgšana, tad jāpiesauc Jēzus vārds. Tā ir visīsākā lūgšana, kura spēj mums palīdzēt. Ir rakstīts:

"Tā Kunga vārds ir stipra pils, taisnais dodas turpu un top pasargāts." (Sālamana pamācības 18:10).

Tikko pateiksi vārdu "Jēzus", esi drošs. Tikko no savas sirds bēdas un bailes piesauksi Jēzu, būsi drošībā un ienaidnieks tevi vairs neaizskars. Tātad ja nekam citam nav laika vai nav iespējams sakopot domas, tad piesauc Jēzu. Tu pieredzēsi, ka ienaidnieks tevi atstās.

Jo biežāk tu atgādināsi Jēzu sātanam, jo ātrāk sarausi sātana saites ar sevi. Atceries, — Dievs zina visu.

Viņš zina arī to, ka zaimošanas domas tu negribi domāt un ka tās nenāk no tavas sirds. Viņš zina, ka tās tev ir nepatīkamas. Tāpēc Viņš tev tās nepieskaita par* grēku. Tavs pienākums ir sargāties no tām, neizteikt tās vārdos. Zaimošanas domas neizsaki arī nenozīmīgās sarunās.

Daži man ir teikuši, ka briesmīgo zaimošanas domu nomocīti un nomākti viņi nav kautrējušies tās uzrakstīt. Šiem cilvēkiem pietrūkusi sirdsšķīstība. Ar katru zaimošanas domu uzrakstīšanu vai izteikšanu sātana vara pieņemas. Ja tās neizrunā vai neuzraksta, viņa spēks mazinās. Tāpēc nekad zaimošanas domām neļauj nekādā veidā izpausties.

Iesaku jums arī visus jūsu īpašumā esošos, kā arī glabāšanā nodotos buršanas līdzekļus, burvju grāmatas u.tml. sadedzināt.

"Daudzi no tiem, kas bija palikuši ticīgi, nāca un izteica, un izsūdzēja savus nedarbus. Un daudzi no tiem, kas māņu darbus bija darījuši tās grāmatas kopā sanesa un sadedzināja visiem redzot, un viņu vērtību aprēķināja un saskaitīja piecdesmit tūkstoš sudraba gabalu." (Apustuļu darbi 19:19).

Ja tev mājās ir 6. un 7. Mozus grāmata, tad pēc iespējas ātrāk to pasteidzies sadedzināt. Tāpat dari ar "Septiņām debesu valstības atslēgām" vai tā sauktajām "svētajām vēstulēm", dažādiem talismaniem, amuletiem, sapņu grāmatām.

Ja māju priekšā esi pielicis pakavu, noņem to. Katrs pavediens, četrlapu āboliņš, laimes cūciņa, laimes zilonītis, garu ziņojumu pieraksti, kārtis, horoskopi, kas tevi ar sātanu saista, lai tiek iznīcināts. Pēc sātana valgu

saraušanas, tavas saites ar Dievu taps arvien ciešākas un stiprākas. Tev jādzīvo ciešā saskarsmē ar Dievu. Pirmām kārtām, tas nozīmē, ka katru dienu jālasa Bībele. Tu, protams, vari atteikt, ka neko no tādas lasīšanas neiegūsti. Bībele tev pagaidām vēl ir aizslēgta. Un tikai tad, kad sāksi to lasīt, iesāksies cīņa tavā dvēselē. Tad var nākt zaimošanas domas un vēl citi pārdzīvojumi. Lai izvairītos no nemiera, tu iedomāties, ka Bībeli vari arī nelasīt. Ienaidnieks grib Bībeli tev darīt netīkamu. To viņš dara tāpēc, ka tā ir mūsu dvēseles dzīvības maize. Turklāt tas, kurš Bībeli lasa cītīgi ik dienas, iegūst spēku turēties pretim kārdinājumiem un grēkam. Velns nopūlas iestāstīt, ka Bībeles lasīšanai nav laika. Viņš liek dažādus šķēršļus. Sātana izdarībām pretim stāties palīdz tikai stingrs un noteikts paradums regulāri lasīt Bībeli. Mēs varam daudz mācīties no Daniēla, kurš trīs reizes dienā lūdza Dievu. Tāds bija viņa paradums. Ja bija vajadzīgs, Daniels arī to darīja, atrodoties uz ielas ļaužu drūzmā. Šāds paradums viņu glāba. Arī mūs stingrs un noteikts ieradums lasīt Bībeli sargās no ienaidnieka. Tāpēc katru dienu noteiktā laikā, vislabāk agrā rītā, lasi Bībeli.

Lūdz Svēto Garu, lai Viņš tev atklāj vārdu īsto saturu un nozīmi tā, ka tu varētu tos saprast un likt lietā. Tu ievērosi, ka pakāpeniski priekšskars, kas ir aizsedzis Dieva vārdu, sāks krist. Un tu piedzīvoši: "Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz visiem maniem ceļiem."

Padari Bībeles lasīšanu par savas dzīves paradumu. To savieno ar lūgšanu. Iesākumā tas ir grūti. Šķitīs, ka tavu muti turētu ciet un ka tavas domas jauktu. Tu sāksi palikt miegains, kad gribēsi lūgt Dievu. Neļauj sevi iebiedēt. Lūdz Dievu skaļā balsī, nedomājot, par to vai dari to pietiekami skaisti. Tas Kungs uzlūko tavu sirdi. Lūdz Dievu brīvi no sirds un saki Tam Kungam visu, kas tev ir uz sirds. Savai lūgšanai, ja nezini, ko izlūgties, par pamatu ņem Bībeles vārdus.

Dodies pie draudzes. Piedalies tās dzīvē un lūdz tai palīdzēt lūgt par sevi. Redzēsi, cik daudz spēka tas dos tavai dvēselei, ka ir palīdzēts iekšējā dzīvē tikt uz priekšu. Paliec arvien Jēzus tuvumā. Iegaumē, ko Jēzus ir teicis:

"Bet, kad tas nešķīstais gars no cilvēka izgājis, tad tas pārstaigā sausas vietas un meklē dusu un to neatrod. Tad tas saka: es gribu atpakaļ griezties uz savu namu, no kurienes esmu izgājis, un kad tas nāk, tad tas to atrod tukšu, ar slotām mēztu un izpušķotu. Tad tas noiet un ņem pie sevis septiņus garus, kas jo nikni nekā viņš pats un tur iekšā nākuši tie tur dzīvo, un pēc ar to cilvēku paliek niknāk nekā iepriekš." (Mateja 12:43-45).

Iepriekšminētā vieta Bībelē mums māca, ka nedrīkstam savā sirdī atstāt tukšu vietu. Kad ļaunais no mums izgājis, tad jāturas Jēzus tuvumā, lai vienmēr būtu zem Viņa Svētā Gara ietekmes. Turpretim, ja ienaidnieks, atgriezdamies tavā sirdī atradīs tukšu vietu, viņš mēģinās to ieņemt, bet tavas ciešanas ar vēl lielāku spēku sāksies no jauna. Ja gribi mieru gūt, esi sadraudzībā ar to Kungu un paliec tajā visu savu mūžu.

SATURA RĀDĪTĀJS

Tulkotāja priekšvārds	3. Ipp
Priekšvārds	3. Ipp
Izdevēja priekšvārds	4. Ipp
Kā es to sapratu	5. Ipp.
Ko saka Svētie Raksti	7. Ipp.
Kā tas tiek darīts	14. Ipp.
Maģijas sekas	19. Ipp.
Pareģošana un kāršu likšana	21. Ipp.
Spiritisms	23. Ipp.
Kā atbrīvoties no sātana valgiem	30. Ipp.

Emsts Modersons

VELNA VALGOS

Formāts 84 x 108/32. Metiens 10 000 eks.

Izdevējs: Rīgas Informācijas Birojs - Pilsēta

sadarbībā ar Latvijas Bībeles Biedrību.

Izdevējdarbības licenzē Nr. 000088

Iespiests Talsu tipogrāfijā – 229550

Talsos, Jaunajā ielā 17.